

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

12. ČERVNA 2011

Z obsahu:

Modlitba jako boj víry a vytrvalosti

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. května 2011
- strana 2 -

Slavnost Letnic

Benedikt XVI.
- strana 4 -

Modlitba rodičů má velkou moc

Rozhovor
s P. Thierry-Josephem
- strana 5 -

Nic mě nemůže zabít

Nigerijský kněz
Mons. Obiora Ike
připomíná Evropanům
Kristovo poselství
- strana 6 -

Nauka o Srdci Ježíšovu (dokončení)

P. Mateo Crawley
- strana 8 -

Tento hněv musí církev vydržet

Paul Badde hovoří
s Martinem Mosebachem
o posledním dokumentu
k liturgii
- strana 10 -

Papež upozorňuje na vědomě i nevědomě opomíjená kritéria sakrální hudby

- strana 11 -

Peter Paul Rubens (1577- 1640): Seslání Ducha Svatého

Editorial

Číslo 7 se objevuje v Bibli hned v první zprávě o počátku Božího stvořitelského díla. Bůh v šesti dnech stvořil veškerý svět, sedmý den dokončil své dílo a tento den požehnal. Číslo sedm tak nabylo od počátku posvátného charakteru a je v něm obsažen symbol naplnění a dokonalosti. Počet sedm se stal významným číslem starozákonního dění i liturgie. Objevuje se v příkazu sedmerého očišťování. Vrchol naplnění a dokonání pak představuje sedminásobný počet sedmi: $7 \times 7 + 1$ představovalo velké starozákonné jubileum, které také připomínalo, že to byl právě 50. den po přechodu Rudého moře, kdy Hospodin zjevil na Sinaji svůj Zákon a uzavřel smlouvu se svým vyvoleným lidem. Posvátná sedmička vstoupila zcela přirozeně i do Nového zákona, ve kterém známe např. sedmero svátostí, sedm hlavních ctností a sedm hlavních hříchů a sedm skutků milosrdenství.

Novozákonním naplněním předobrazu přechodu Rudého moře je oslava Kristova velikonocního vítězství nad smrtí a hříchem, po kterém rovněž v 50. den uzavírá Pán svou novou smlouvu s Božím lidem, když o Letnicích vdechne nový život své Církvi, aby Duch Boží byl nadále trvale přítomen ve světě a dokonával dílo spásy.

Jak mocné je jeho působení, ukázal názorně již v den prvních Letnic. Jestliže ten den ráno byli ještě apoštolové uzavřeni v hořejší místnosti pro strach před židy a farizejská lež úspěšně potlačovala každou vzpomínku na proroka z Nazareta, již dopoledne mohli lidé, kteří přišli do Jeruzaléma z celého tehdejšího světa a byli přivoláni hukotem větru, slyšet od apoštolů radostnou zvěst a ještě ten den se k apoštolům připojilo svátostí křtu na tři tisíce lidí. „Duch Páně naplnil veškerou zemi, ten, který udržuje všechno bytí a zná kaž-

dou řeč,“ tak zpívá církev v introitu dnešní slavnosti. Církev je jeho nadpřirozená spásná instituce, která je předsíní nebe na zemi. Ožívována Duchem Svatým přijímá od něho jeho vlastnosti: je svatá, protože Duch je zdrojem veškeré svatosti. Je vpravdě osvěcená a neomylná, protože Duch je pramenem veškeré pravdy a světla. Je jedna, protože Duch je jeden jediný. V ní a jedině v ní Duch učí a posvěcuje všechna pokolení až do skonání světa. Abychom se stali účastníky jeho darů a milostí, vyžaduje od nás otevřenost k jeho hlasu a jeho světlu. Musíme přijmout jeho vedení, které uskutečňuje svými prostředky a svými posvěcenými zástupci. Pozoruhodná jednota všech částí církve na celém světě je velkým protikladem roztržitých a rozporných sil, kterým po celá staletí neochvějně vzdoruje. I v nejkritičtějších okamžicích dějin se však jasně projevuje, že její moc Ducha Božího je silnější než všechna lidská moc.

Letnice nejsou jen připomínkou nebo památkou vzdálené události, ale jsou vždy také obnoveným a trvalým vylitím milosti, lásky a světla. Se skutečností, že je to právě tento Duch, který „všechno ve všech působí“, vždy kontrastuje skutečnost, jak zůstává skrytý, nepoznaný a neznámý. Jako by tato třetí božská Osoba měla být vzorem nejvyšší skromnosti a nenápadnosti. Duch nám nezjevuje sám sebe, ale zahrnuje nás hojně plody svého světla, svých milostí. Když chtěl autor svatodušní sekvence *Veni Sancte Spiritus* vystihnout podstatu tohoto Božího Ducha, nezbylo mu než vypočítat všechno to, co v nás svou milostí působí a jak se jeho působení projevuje.

A nejsou to jakékoliv milosti. Všechny mají jeden jediný zdroj a vzor, samotnou podstatu života božské Trojice. Duch Svatý je onen život, jímž žije Otec a Syn, z nichž obou vychází, je životem

Dokončení na str. 13

Modlitba jako boj víry a vytrvalosti

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 25. května 2011*

Drazi bratři a sestry, dnes bych chtěl s vámi uvažovat o textu z knihy Genesis, která vypráví dosti zvláštní epizodu patriarchy Jákoba. Interpretace tohoto úryvku není snadná, ale je důležitá pro naši víru a modlitbu; jedná se o vyprávění o zápasu s Bohem u brodu Jabok, z něhož jsme vyslechli úryvek.

Jak si vzpomenete, Jákob připravil svého sourozence Ezaua o prvorozenství výměnou za mísu čočovice a získal pak podvodem požehnání od otce Izáka, tehdy již velmi starého a postiženého slepotou. Na útěku před Ezauovým hněvem se uchýlil k příbuznému Lábanovi; oženil se, zbohatl a nyní se vrací do rodné země ochoten vyrovnat se s bratrem poté, co udělal určitá omezující opatření. Ale když byl připraven na toto setkání a když poslal ty, kteří ho doprovázeli, aby přebrodili potok, který ohraničoval Ezauovo území, a Jákob zůstal sám, přepadl ho náhle neznámý, s nímž zápasil celou noc. Právě tento zápas těla na tělo, který nacházíme ve 32. kapitole knihy Genesis, stal se pro něho ojedinělým zážitkem s Bohem.

Prekvapující souboj

Noc je příhodná doba k jednání vskrytu, doba nejvhodnější pro Jákoba, aby vstoupil na bratrovo území, aniž by byl upozorován, a snad aby Ezaua překvapil. Ale naopak on sám byl překvapen nečekaným útokem, na který nebyl připraven. Využil svého důvtipu a pokusil se vyhnout nebezpečné situaci, domníval se, že bude mít všechno pod kontrolou, ale naopak nyní se musel ocitnout v tajemném zápasu, který ho překvapil osamocené-

ho a neposkytoval mu možnost zorganizovat přiměřenou obranu. Bezbranný a v noci zápasí patriarcha Jákob s někým neznámým. Text neuvádí identitu útočnicka; používá hebrejský termín, který znamená „člověk“ v obecné formě, „kdosi, někdo“. Jedná se tedy o vágní identifikaci, neurčenou, která záměrně udržuje útočnicka v tajnosti. Je tma, Jákob není schopen rozlišit svého soka a také pro čtenáře, pro nás, zůstává neznámým; někdo se postavil proti patriarchovi a to je jediný jistý údaj vypravěče. Pouze na konci, když zápas již skončil a onen „někdo“ zmizel, sám Jákob ho pojmenuje a může říct, že zápasil s Bohem.

Paradoxní zvraty

Epizoda se tedy rozvíjí v temnotě a je nesnadné pochopit nejen identitu útočnicka, který napadl Jákoba, ale také průběh zápasu. Když čteme úryvek, je pro nás obtížné určit, kdo z těch dvou je na tom lépe; použitá slova často postrádají výslovný podmět a akce se odvíjí protikladným způsobem, takže když se zdá, že jeden ze dvou má převahu, další akce to popírá a představuje jako vítěze druhého. Na počátku se totiž zdá, že Jákob je silnější, a protivník – jak říká text – „viděl, že ho nepřemůže“ (v. 26), zasáhne však Jákoba do kyčle a způsobí její vykloubení. Mohli bychom si tedy myslet, že Jákob podlehl, ale naopak ten druhý žádá od něho, aby ho pustil; a patriarcha odmítne a klade si podmínku: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ (v. 27) Ten, který podvodem ukradl bratrovi prvorozenecké požehnání, nyní ho žádá od neznámého, u kterého

Dokončení na str. 12

Duch pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého.

V nastávající den Letnic zanech všeho a pospěš do Večeřadla. Nesmíš dnes scházet ve společenství učedníků a Panny Marie. Již devět dní se na tento den připravují v modlitbách spolu s ní, Ježíšovou Matkou. Nemohli postavit do svého středu lepší a vznešenější Přímluvkyni a Prostřednici než tu, která je nejdůvěrněji spřízněna s očekávaným Utěšitelem, který na ni s takovým zalíbením sestoupil před 33 lety. Ani tobě nemůže nikdo zprostředkovat jeho život a dary lépe a účinněji, nikdo tě pro ně nemůže lépe disponovat než jeho neposkvrněná Snoubenka, plná milosti.

Co se to dnes vlastně stane? Celou dobu svého veřejného působení připravoval Pán své učedníky na to, že převzou jednou jeho úlohu zde na zemi. Nastoupí na jeho místo a budou spolupracovat na spáse světa, hlásat Boží království, hledat, co zahynulo, a vyhánět zlé duchy. Ale vykonávat tuto vpravdě božskou službu nejsou schopni sami od sebe.

Proto jim Pán slíbil, že až odejde oslaven k Otci, sešle jim Učitele, Ducha pravdy, aby je zcela proměnil. Pro Ježíšovy učedníky je tedy tento dnešní den rozhodujícím vyvrcholením všeho toho, co dosud s Ježíšem prožili. Právě o těchto Letnicích se jim dostane konečného potvrzení všech Ježíšových slov a zaslíbení. Bude to tedy pro ně ve skutečnosti ještě větší zážitek a důležitější zkušenost než setkání se zmrtvýchvstalým Pánem. Tehdy jim ukázal své rány, ale pak opět odešel, zbyla jim jen vzpomínka na setkání s ním a dveře zůstaly nadále zavřeny pro strach před židy. Nakonec Pán definitivně vystoupil na nebesa, ale nejdříve jim slíbil jinou, mnohem větší skutečnost a zážitek, který už neodejde ani nepomine: ponese si pak přímo v sobě jako trvalé svědectví přítomnosti a působnosti tohoto Ducha Ježíšova. Na to nyní čekají.

Že tento Duch je pro Ježíšovy učedníky největším Darem Otce⁽¹⁾, poznáváš z toho, že je to tentýž Duch, který i jeho vedl po celý jeho pozemský život od jeslí až ke kříži: *Amen, pravím vám, Syn nemůže sám od sebe činit nic.*⁽²⁾ *Slova, která mluvím, nemluví sám od sebe.*⁽³⁾ Všechno, co konal a mluvil, konal v síle a pod vedením Ducha svého

nebeského Otce, který na něho sestoupil viditelně, když stál při křtu v Jordánu. Odvedl ho pak odtud nejen na poušť, ale vedl ho na každém kroku, v něm vymítal zlé duchy, slepým vracel zrak a propouštěl zdeptané na svobodu⁽⁴⁾ a podstoupil smrt.

Vždyť celé dějiny spásy jsou dílo Ducha Svatého: On mluvil ve Starém zákoně skrze proroky, jeho velelím je zázračný příchod Božího Syna na tento svět skrze nejčistší lůno panenské Matky i všechny okolnosti, které s tím souvisí. Jen si připomeň: Josef, Alžběta, Zachariáš, Simeon, Jan Křtitel, ti všichni jednají z jeho vnuknutí a pod jeho přímým vedením. Byl to Duch Svatý, jenž mluvil a působil v těch, které Pán poslal po dvou, aby hlásali příchod Božího království⁽⁵⁾. V těchto prostých rybářích bude mít nyní zrozená Církev veškerou oporu víry a nauky jedině proto, že Otcův Duch jim zjeví jako maličkým to, co *skryl před učenými a moudrými*⁽⁶⁾, a úplně je promění k podobě Božského Mistra.

Necitíš i ty volání stát se jeho opravdovým učedníkem, světlem a solí země? Proto ještě dříve, než tento dům naplní posvátný hukot, obrať se s celou svou důvěrou na Královnu apoštolů s vroucí prosbou o mateřskou pomoc, abys z tohoto Večeřadla vyšel i ty úplně proměněný. Vždyť bez Božího Ducha bys před Boží tváří nebyl ničím. Jen z Něho se můžeš znovu narodit.

Všechn tvůj duchovní prospěch záleží na tom, do jaké míry vyhovíš Ježíšově naléhavé prosbě: *Přijměte Ducha Svatého.* Uvaž, jak veliké je Boží zalíbení v tobě, když si tě Pán vybral za nástroj svého Božího Ducha, za jeho chrám, ve kterém a skrze který chce *Duch pravdy vydávat o Ježíšovi svědectví*⁽⁷⁾ a *usvědčit tak svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu*⁽⁸⁾. Všechno tvé vědění, tvé studium, četba i meditace by byly k ničemu, kdybys přitom spoléhal jen na sebe. Měj stále na paměti, že jedině *Duch pravdy tě uvede do celé pravdy*⁽⁹⁾.

Tvá touha po seberealizaci je oprávněná a pochází od tvého Stvořitele. Nemůžeš však v sobě, na sobě a se sebou uskutečnit nic většího, lepšího a Bohu i lidem milejšího než to, co má s tebou Bůh od věčnosti v plánu. A k tomu tě může přivést jen jeho Duch. Bude to pro tebe ponižující, nebo to bude to nejvyšší povznesení, když tak jako Pán už nebudeš nadále jednat a mluvit sám od sebe, nýbrž tak, *jak ti dá jednat a promlouvat jeho Duch?* Jen On, který *všechno mocně ve všech působí*, přivede i v tobě k plnosti a dokonalosti rozmanité dary, kterých se ti dostalo, abys *mohl být užitečný*.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,1-11

Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení - 1 Kor 12,3b-7.12-13

Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium - Jan 20,19-23

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Maria, stánku Ducha Svatého, ty jsi podle Jeho hlasu vedla svého Syna, když byl malé dítě. Svěřuji se ti s důvěrou, že i mne jako svého maličkého zasvětiš svému Snoubenci, aby mne znovu stvořil a obnovil⁽¹⁰⁾ a zapálil ve mně oheň své lásky tobě i tvému Synu k radosti a mým bratřím ku prospěchu.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Hymnus Veni Creator Spiritus; ⁽²⁾ Jan 5,19;

⁽³⁾ Jan 14,10; ⁽⁴⁾ srov. Lk 4,18; ⁽⁵⁾ srov. Mt 10,20;

⁽⁶⁾ srov. Lk 10,21; ⁽⁷⁾ Jan 15,26; ⁽⁸⁾ Jan 16,8;

⁽⁹⁾ srov. Jan 16,13; ⁽¹⁰⁾ srov. resp. žalm 104.

Slavnost Letnic se mezi všemi ostatními vyznačuje zvláštní důležitostí, protože o Letnicích se skutečnilo to, co sám Ježíš oznámil a co je cílem celého jeho poslání na zemi: „Oheň na zem hodit jsem přišel, a co jiného chci, než aby se vznítily!“ (Lk 12,49) Tato slova nacházejí své evidentní uskutečnění 50 dní po zmrtnýchvstání. O Letnicích, starém židovském svátku, který se stal v Církvi povýtce svátkem Ducha Svatého: „Objevily se jazyky jako oheň ... a všichni byli naplněni Duchem Svatým“ (Sk 2,3-4) – Pravý oheň, Ducha Svatého přinesl na zem Kristus. On neukradl oheň bohům jako Prometheus v řeckém mýtu, ale stal se prostředníkem „Božího daru“, obdržel jej pro nás jako největší dar lásky v dějinách: svou smrtí na kříži.

Bůh chce pokračovat v darování tohoto ohně každé generaci lidské rodiny, je přirozeně svobodný v tom, jak a kdy to chce udělat. On je jako vítr a *vítr vane, kam chce* (srov. Jan 3,8). Je proto zcela normální, že si sám vybral toho, kdo hodí oheň na zem: tou cestou je Ježíš, jeho jednorozený Syn, vtělený, který zemřel a vstal z mrtvých. Ježíš pak ustanovil svou Církev jako mystické tělo, aby pokračovala v jeho poslání v dějinách. *Přijměte Ducha Svatého*, řekl Pán apoštolům večer po svém zmrtnýchvstání a doprovodil tato slova výrazným gestem: „dechl na ně“ (srov. Jan 20,22). Ukázal tak, že posílá na ně Ducha Svatého, Ducha Otce a Syna. Při dnešní slavnosti nám Církev ještě říká, jak máme vytvořit společenství, jací máme být, abychom přijali dar Ducha Svatého. Svatopisec nám připomíná, že učedníci se nacházeli společně na stejném místě, kde uskutečnil Pán spolu se svými Poslední večeří, kde se zjevil jako zmrtnýchvstálý; tato místnost se stala tak říkajíc, „sídlem“ rodící se Církve (srov. Sk 1,13). Skutky apoštolů spíše než fyzické místo zdůraz-

Slavnost Letnic

ňují vnitřní chování učedníků: *Všichni svorně setrvali na modlitbách.* (Sk 1,14) Svornost učedníků je tedy podmínkou, aby přišel Duch Svatý: předchází ho svornost a modlitba.

K označení Ducha Svatého ve vyprávění o Letnicích používají Skutky apoštolů dva velké obrazy: obraz bouře a obraz ohně. Lukáš má zřejmě na mysli teofanii na Sinaji, o které vypráví kniha Exodus (19,16-19) a Deuteronomium (4,10-12.36). V antickém světě se bouře pokládala za znamení Boží moci a člověk při pohledu na ni se cítil poroben a vyděšen. Ale chtěl bych zdůraznit také jiný aspekt: bouře je popisována jako „prudký vítr“ a to přivádí k myšlenke na vzduch, který odlišuje naši planetu od ostatních a dovoluje nám na ní žít. Tím, čím je vzduch pro biologický život, tím je Duch Svatý pro duchovní život. A tak jako existuje znečištění atmosféry, které otravuje prostředí a živé bytosti, tak existuje také znečištění ducha, které umrtvuje a otravuje duchovní život. Tak jako je třeba snižovat množství jedů v ovzduší – a toto ekologické úsilí má dnes prioritu, – tak by bylo třeba postupovat také vůči tomu, co kazí ducha. Skutečnost je však opačná: na četné látky, které otravují mysl a srdce a kolují v naší společnosti – např. obrazy, které zobrazují rozkoš, násilí a pohrdání člověkem – jako bychom si zdánlivě zvykli bez obtíží. I to je svobo-

da, říkají, aniž by uznávali, že to všechno, co otravuje, intoxikuje duši především nových generací, končí tak, že to zpochybňuje samotnou svobodu. Metafora prudkého větru Letnic nás přivádí na myšlenku, jak vzácné je dýchat čistý vzduch, jak onen fyzický plicemi, tak onen duchovní srdcem, ozdravující dech, kterým je láska!

Jiným obrazem Ducha Svatého, který nacházíme ve Skutcích apoštolů, je oheň. Zmínil jsem se na začátku o srovnání mezi Ježíšem a mytologickou postavou Promethea, který připomíná charakteristický aspekt moderního člověka. Když se lidská bytost zmocnila kosmické energie – ohně, pokládá sama sebe za boha a chce přetvářet svět, přičemž dává stranou nebo přímo odmítá Stvořitele vesmíru. Člověk nechce být Božím obrazem, ale obrazem vlastním. Prohlašuje se za autonomního, svobodného, dospělého. Takové chování dává najevo neautentický vztah k Bohu a důsledkem toho je falešný obraz, který si o Něm tvoří podobně jako v podobenství evangelia marnotratný syn, který si myslí, že se sám seberealizuje a vzdaluje se od otce. V rukou takového člověka se „oheň“ a jeho nesmírná mocnost stávají nebezpečnými: mohou se otočit proti životu a samotnému lidstvu, jak to bohužel dokládají dějiny. Trvalou výstrahou jsou Hirošima a Nagasaki, kde atomová energie použitá k válečným cílům

skončila tím, že způsobila smrt nevidaného rozsahu.

Bylo by možno najít mnoho příkladů, méně závažných, nicméně stejně příznačných v každodenní skutečnosti. Písmo svaté nám odhaluje, že energie, která je schopná pohnout světem, není anonymní a slepá síla, ale působení „Božího Ducha, který se vznášel nad vodami“ (Gn 1,2) na počátku stvoření. A Ježíš Kristus nepřinesl na zemi životní sílu, která zde již existovala, ale Ducha Svatého, tj. Boží lásku, která *obnovuje tvář země*, očišťuje ji od zla a osvobozuje od nadvlády smrti. (srov. Ž 103[104],29-30) Tento „oheň“, čistý, substanciální a osobní, oheň lásky sestoupil na apoštoly sjednocené spolu s Marií ve Večeřadle, aby učinili Církev prodloužením obnovujícího Kristova díla.

A nakonec poslední myšlenka z vyprávění Skutků apoštolů: Duch Svatý překonává strach. Víme, že učedníci se utekli do Večeřadla po uvěznění jejich Mistra a zůstali tam odloučení ze strachu, aby je nepotkal stejný osud. Po Ježíšově zmrtnýchvstání tento strach nezmizel náhle. Ale o Letnicích, když na nich spočinul Duch Svatý, vyšli tito muži neohroženě ven a začali hlásat radostnou zprávu o Kristu ukřižovaném a zmrtnýchvstalem. Neměli strach, protože se cítili být v rukou Všemohoucnosti lásky; ať se přihodí cokoli, jeho nekonečná láska nás neopustí. Ukazuje to svědectví mučedníků, odvaha vyznavačů víry, neohrožené úsilí misionářů, horlivost kazatelů, příklad všech světců, některých dokonce mladistvých i dětí. Dokazuje to existence samotné Církve, která přes všechna omezení a hříchy lidí dále překračuje oceány dějin hnaná dechem Božím a oživovaná čistým a očišťujícím ohněm. S touto vírou a touto radostnou nadějí prosme opět o přimluvu Marii: „Sešli svého Ducha a obnov tvář země!“

L.E.V. 2009
Překlad -lš-

Událost seslání Ducha Svatého dala vzniknout mnoha uměleckým dílům

Modlitba rodičů má velkou moc

Poznat hranice vlastních možností

Dětem musíme poskytovat volný prostor, čím jsou starší, tím více. Rodiče jsou pak často bezradní nad tím, jak děti s tímto volným prostorem nakládají. Věřící rodiče však nejsou bezmocní. Jejich modlitba představuje rozhodující pomoc pro životní cestu jejich dětí. S P. Thierry-Josephem rozmlouvají Stéphanie Combe a Bénédicte Drouin.

Začíná poslání rodičů modlitbou za jejich děti?

Samozřejmě. Rodiče nepředávají dále jen život. Tím, že se za své děti modlí, otvírají zdroj svého otcovství a mateřství. Ve vztahu k Bohu se spojují s Původcem toho, co předávají. Zprostředkovávají to, co přispívá k růstu ve všech oblastech: v oblasti školy, citů, intelektu... Motorem růstu jsou ovšem dar Duchy Svatého.

Má jejich modlitba zvláštní účinek?

Můžeme zavřít oči před tím, jaký vliv měla modlitba a slzy svaté Moniky na obrácení toho, který se po více než pohnutém životě stal svatým Augustinem? Moc modlitby rodičů spočívá v tom, že uznávají vlastní bezmocnost a zůstávají plni naděje. To vede k postojí důvěry. Člověk si Boha nepřivlastňuje, ale přijímá ho tím, že se mu otevírá. Doufat dále je těžké, když se dosud nevyzrálé dítě ztrácí ve slepé uličce a vzdaluje od církve. Bůh neslibuje, že v životě proběhne všechno dobře, ale ujišťuje, že je vždy přítomen.

Tak i rodiče udělají zkušenost, že nemohou žít namísto dítěte. Dělalí, co mohou - ostatní zůstává tajemstvím svobody.

Mají se rodiče modlit spolu, nebo každý sám?

Těžké břemeno neseme nejraději společně - pokud je to možné. Ve vztahu k Bohu však existuje osobní dimenze, kterou je třeba respektovat. Když nastoupí těžkosti, mají otec a matka rozdílné přístupy i v přímluvné modlitbě. Kromě toho každý má svůj vlastní rytmus, svou vlastní duchovní cestu.

Jak se modlit, co navrhuje?

Pro mne je základním modelem modlitba sester za Lazara. Oznamují Mu a sdělují: „Ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Prosebník ustupuje do pozadí, neprosazuje vlastní pohled. Do středu pozornosti vstupuje ten, za koho prosí. Maria má v Káně stejný postoj. K ničemu svého Syna nenutí. Říká mu jen: „Nemají víno!“ Modlitba není magie, ale přesto je plodná. Je třeba dále říct: Není bez významu to, jak prosíme - zda jde o chválu,

růženec nebo prosebné modlitby. ... To závisí na životních situacích. Postačí, že modlitba je zde, což sv. Terezička nazývá životními okolnostmi. Stačí, když modlitby jsou tím, co Terezička nazývá „zápal srdce“. Svět a jeho problémy rodiče oprávněně znepokojují. Vydrží naše děti nápor pokušení mládí? Vydají se jim manželství? Najdou odpovídající pracovní místo? Pravidelnou modlitbou porostou rodiče v důvěře, aby tak uskutečnili svůj vklad. Neboť Bůh bez nás nepůsobí.

Co můžeme od modlitby za své milé očekávat?

Dovolu, abych to vyjádřil obrazem. Naše modlitba hromadí milosti přede dveřmi našeho dítěte. Otevřít srdce Bohu, který plně respektuje naši svobodu, musí nicméně dítě samo. Každý den, když se mladý člověk rozhoduje, Bůh k tomu přistupuje snáze. Ztráta důvěry je nepřitelem modlitby, především když se dostaví zkoušky. Modlit se za malé děti je snadné. Čím je dítě starší, tím jsou modlitby naléhavější. Často to trvá dlouho, než poznáme výsledek našich proseb, a často nám zůstane skrytý. Ale Bůh působí, tím si můžeme být jisti.

Máme opakovat záležitosti, které nám obzvláště leží na srdci?

Na Boha nemůžeme tlačit. Ale opakování je nezbytné. To vyjadřuje reálně naši důvěru. K tomu je dána v přítomnosti naděje jako všechny milosti. A ještě něco: Opakování je o to vhodnější, jestliže je to úkon lásky.

VISION 2000 - 3/2011

Překlad -lš-

PŘÍKLADNÁ ODVAHA POLITIKA

Maďarská vláda schválila 18. dubna 2011 novou ústavu, která se hlásí ke křesťanství a brání manželství a lidský život od samého počátku.

Maďarská vláda pod vedením premiéra Viktora Orbána přijala přepracovanou ústavu. Její preambule začíná slovy: „Bůh žehnej Maďarsku.“ Hrdost Maďarů

Premiér Viktor Orbán

na svou vlast a její křesťanský charakter je vyjádřena také slovy: „Jsme hrdí na to, že náš král svatý Štěpán před tisíci lety učil naši zemi součástí křesťanské Evropy.“

Ústava se na více místech přiznává ke křesťanství a k „duchovní obnově“. Odvolává se na „svatou korunu“, kterou od doby sv. Štěpána bylo korunováno 55 maďarských králů a která platí za výraz maďarské identity. Ústava také hovoří o podpoře maďarských menšin, které žijí v jiných státech. Ústava chrání instituci „manželství mezi mužem a ženou jako základ pro přežití národa“. Také život nenarozených dětí je chráněn od okamžiku početí. Protože vláda má dvoutřetinovou většinu, není zapotřebí sahat ke schválení referendem.

Kath-net

Svatoštěpánská koruna

BISKUP BEZ VĚŘÍCÍCH

Libyjský biskup Sylvester Magro pečoval donedávna o 10 000 křesťanů. Nyní mu jich zbývá jen několik set. V jedné farnosti klesl počet z 1000 na 40. Křesťané utíkají z Libye ze strachu před válkou a jejími následky.

KONEC SVĚTA ZABLOUDIL

V sobotu 21. května čekaly stovky lidí marně na konec světa, který předpověděl rozhlasový kazatel Harold Camping. Události podle jeho subjektivního výkladu Apokalypsy měly začít v 18 hodin silným zemětřesením. Nic takového však nebylo hlášeno z žádného místa na světě. Kazatel zapřisahal své přívržence o konci světa podobným způsobem již v roce 1994. Prorok se pak omluvil, že se ve svých výpočtech zmýlil. Kath-net

Nic mě nemůže zabít

Nigerijský kněz Mons. Obiora Ike připomíná Evropanům Kristovo poselství

„Obrať svou tvář ke slunci, pak padne tvůj stín na tebe.“ Tuto geniální myšlenku, ryze africkou, ve které se potkávají srdce a víra, by nám chtěl předat pater Mons. Obiora Ike z kmeny Ibo, bojovník za lidská práva a profesor. Když něco vypravuje nebo píše, jak se říká, zcela bez obalu, vidíme ho, jak stojí blíže ke slunci než ke stínu. Svým úsměvem a svou životní radostí a především svým ohromujícím slovem a svou vírou snadno nakazí svého společníka. V dubnu se jako ředitel nigerijské Charity účastnil ve Vídni tichého protestního pochodu za pronásledované křesťany. Při té příležitosti jsem se s ním seznámila.

Ike se narodil r. 1956 jako čtvrtý z 10 dětí (pět chlapců a pět dívek) v Gusau na severu země, v pouštní oblasti. Jeho rodiče žijí podle Kristova učení a podle toho také vychovávali své děti. Když měl být pokřtěn, přinesli ho rodiče k dominikánům. „Jak se má dítě jmenovat?“ „Obiora (tzn. splnilo se přání našeho srdce),“ řekl otec. „To není žádný světec,“ odpověděli mu. „Dejte mu jméno František.“ Ale otec trval na Obiora. Jeho syn bude prvním svatým s tímto jménem. Jaký úkol pro syna! Nakonec se dohodli na obou jménech.

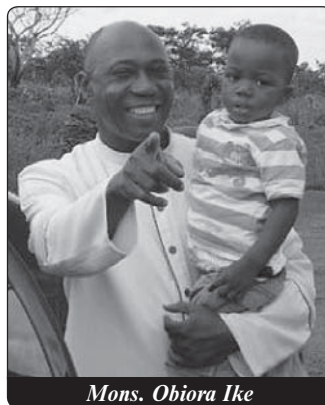
Na prvních deset let má Obiora krásné vzpomínky. Harmonické soužití v rodném místě. Jeden otcův spolupracovník, muslim Mala Mohammed, ho učí arabsky. Jako dítě se naučil číst Korán. Ale cvičil se již jako čtyřletý při mši svaté v sakristii jako ministrant. Když se ho zeptají, čím by chtěl být, ví to velmi přesně: knězem. Je si tím jist: Bůh ho volá. A v dalších letech ho nic neodradí od důsledné cesty za tímto cílem.

Ani válka v Biafře. Tehdy žil s rodiči v Kano, rovněž na se-

veru Nigérie. „Za jedinou neděli bylo zmasakrováno 30 000 lidí,“ vzpomíná Dr. Ike na strašnou dobu. Po 100 letech anglického koloniálního panství byla Nigérie šest let samostatná. První republika neměla dlouhého trvání. Brzy převzala moc vojenská vláda. Země je třikrát větší než Německo a má 300 etnických skupin. Asi 50 % obyvatel jsou muslimové a 50 % křesťané.

Strašná válka v Biafře! Vzpomínáme si na obrazy vyhladovělých a plačících dětí, které oběšly celý svět. Obiora zažil tento hlad a strach jako desetiletý nahý chlapec. Jeho rodina byla tři roky na útěku stále více na jih. Poznal tři utečenecké tábory, „protože nás chtěli islamizovat“. Vzpomíná: „Zničení, smrt, zranění, nářek, špinavá voda z kaluží. Zápach mrtvol na pokračující cestě mám v nose ještě dnes.“

Za tři roky války 2 miliony mrtvých. Z toho 80 % dětí! Náš

Mons. Obiora Ike

soucit je před smrtí neuchránil. „Kde byli jednající, bohobojní politici a mocní, kteří mohli zachránit miliony lidí?“ ptá Dr. Ike a hovoří o ohlušeném svědomí. „Mějte odvahu ke svědomí,“ klade proto dnes studentům na srdce. „Postavte se před Boží tvář, nikoliv před tvář lidí. Jednou se budete muset dívat Bohu do očí a vydržet to!“ Tak je to!

To, že jako dítě hrůzy války přežil, pokládá za zázrak. Tato válka, ve které šlo také o peníze, suroviny a především naftu – to byl také první pokus o islamizaci Afriky.

Pro Obioru život po válce pokračoval. Jak řekl, nic ho neodradilo od toho, stát se knězem.

BYT S MALOVANÝMI OKNY

Ve Frankfurtu je luxusní byt, jehož okna jsou zdobena malbami a stěny mozaikami a kříži. Jedná se o bývalou kapli. Podle Welt Online každý třetí křesťanský kostel v Německu je určen na prodej, k přestavbě nebo ke stržení. Jen v Berlíně od roku 2003 bylo zrušeno devět chrámů. Na internetu je nabízeno několik desítek sakrálních staveb v Münsteru, Osnabrücku a v Hildesheimu.

OBĚTI NACISMU NA OLTÁŘ

V Polsku byl uzavřen proces blahořečení 122 obětí nacismu. Jsou mezi nimi umučení laici i duchovní. Pocházejí ze sedmi polských diecézí a dvanácti řeholních řádů. Média mezi nimi vyzvedávají katolické manžele Josefa a Viktorii Ulmovy z Markova. Tato dvojice byla zastřelena spolu se svými šesti dětmi, protože ukrývali Židy před deportací. Jan Pavel II. již blahořečil 108 polských mučedníků z doby druhé světové války.

LITEVSKÝ KNĚZ V PLAMENECH

V Kaunasu byl 19. května během mše svaté celebrující kněz polit hořlavou tekutinou, kterou pak pachatel zapálil. Kněz útok přežil, ale má popáleniny ve tváři a zatím není jasné, jaké bude mít jeho zranění následky. Pachatel je ve vazbě. Motiv činu není zatím znám.

Kath-net

V Enugu navštěvoval nejdříve malý a pak velký seminář s 1000 seminaristy v jednom domě. (Zní to pro nás neuvěřitelně: Nigérie má dnes 15 000 kandidátů kněžského stavu.) Ve 22 letech se stal bakalářem filosofie. Pak ho jezuité poslali do Innsbrucku, kde studoval filosofii, teologii a politické vědy. Také se stal jáhnem a v Hohenemsu přijal 4. července 1981 kněžské svěcení. Letos tedy slaví 30. kněžské jubileum.

Pak šel do Bonnu, kde promoval z filosofie a teologie. Roku 1986 se habilitoval v oboru sociální etiky, dějin a afrikanistiky. V té době bydlel v Kolině, kde působil jako kněz. Dodnes trvájí mnohá přátelství, která tehdy vznikla. Brzy se cítil jako africký Porýňan.

Roku 1986 ho biskup volá zpět do Enugu na jihu země. Bylo to jeho přání? Ike se na to neptal. „Když je někdo knězem, neví, co má Bůh za lubem. Když je k němu otevřený, Bůh s ním stoupá do výšek, o jakých neměl potuchy.“ A jak poznává Boží vůli? „Tím, že dělám to, co říká biskup, i když to není právě moje vůle.“ Tak je to jednoduché.

Bylo něco, co mu připadlo obzvláště těžké? Nemůže si vzpomenout na nic takového, říká bez váhání. „Mám radost, když mohu sloužit lidem, a dělám to, co církve požaduje, když šíří evangelium. Je to jedno: když svítí slunce a člověk se potí, anebo když prší, dělá totéž.“ Být knězem znamená pro něho žít svůj život naplno.

Jako profesor se dnes snaží, aby předal kandidátům kněžství tento postoj: sledovat Boží vůli, hlásit se k církvi, být poslušen Božího slova. Nevyučuje jen v Nigérii, ale jako host i ve Frankfurtu a v Holandsku.

Obiora Ike, který hovoří pěti jazyky, se stal r. 1998 generálním vikářem biskupství v Enugu. Papež Jan Pavel II. ho jmenoval r. 1999 monsignorem. Ve svých 55 letech dostal mnoho vyznamenání a ocenění.

Kromě pedagogické činnosti zastává také úřad poradce biskupské konference a pečuje o farnost s 5 000 katolíky. Každou neděli zde slaví svou mši svatou. O své farnosti rád hovoří: „Církev je rodina. Každá ulice má svou základní církev. V šest hodin večer se sejdou děti a mládež k modlitbě růžence. Nemodlí se za sebe, ale za celé lidstvo. Scházejí se rovněž tak muži i ženy. Tak se křesťané navzájem posilují a podporují. Modlitba, zpěv, katechismus, prohlubování ctností, to je aktivity, která naplňuje program. Setkání provází farář a dobrovolní spolupracovníci.“

Dovídám se, že katolíci laici jsou v Nigérii velmi aktivní. Rodiče vedou děti po cestě víry, starají se o správné podněty. „Dítě nemůže vést křesťanský život, jestliže je rodiče neberou s sebou do kostela, nedbají o to, jak tráví svůj volný čas. Tak se zajišťuje budoucnost církve. Katolická mládež je velmi angažovaná. Každé dítě, každý mladý člověk má svůj konkrétní úkol.“ Následování hodné!

Zvláště mu leží na srdci vězni. Dr. Ike je vedoucím vězeňské duchovní služby v Nigérii. Líčí strašné poměry v nigerijských věznicích. Až 70 vězňů na malém prostoru, 23 hodin denně napěchování, bez vody, bez WC, jen díra v zemi, spí na betonové dlažbě, v lepším případě na kousku vlnité lepenky. Strašné hygienické poměry a nedostatek potravy vedou k těžkým infekčním nemocem. Úmrtnost je vysoká. Týrání a špatné zacházení je běžné.

Mnozí nemají vyhlídky na soudní přelíčení, mnozí jsou neviní. Snad potřebovala policie peníze a neprávem zadržený se neměl jak vykoupit. Mnoho zajatých křesťanů je vystaveno nátlaku, aby se stali muslimy. Zvláště mu leží na srdci mladiství a ti, kteří byli odsouzeni k smrti a čekají celá léta na popravu. Když dostane peníze, může tu a tam někoho vykoupit za částku asi

200 €. Kdo má nadbytečné peníze, může se na něho s důvěrou obrátit.

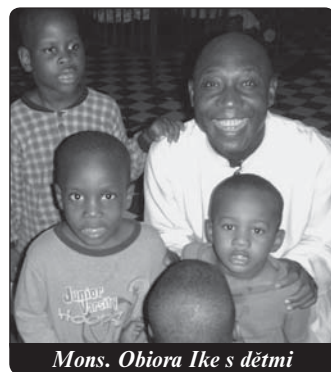
K tichému pochodu za pronásledované křesťany byl pozván proto, aby upozornil na osud pronásledovaných křesťanů v Nigérii. Především na severu země je velké pronásledování. Islám od 7. století dobývá velkou část původně křesťanských severních území. Mohammedem založená soldateska vedla úspěšné boje, aby podrobila Alláho- vi co nejvíce území. Od té doby

„Mohutná vlna zneužití náboženství je velkou výzvou 21. století ... S povrchní společností zábavy je definitivní konec. Musíme znovu objevit své hodnoty a vydávat o nich svědectví. Jinak budeme poraženi... Především vy v Evropě!“

se provádí islamizace. Někteří muslimští vůdci mají za cíl úplnou islamizaci Nigérie a zavedení islámského práva nikoliv jen ve 12 zemích, ale v celé Nigérii.

Šaría znamená, že muslimovi, který se stane křesťanem, hrozí smrt, že jsou popravováni i mladiství, že se trestá useknutím paže a údajně nevěrné ženy jsou ukamenovány... Křesťané mají malé vyhlídky, že se s nimi bude slušně zacházet. Jestliže má křesťan (tedy nevěřící) spor s muslimem, podléhá islámskému soudu. Přit se s muslimem znamená riskovat bičování nebo něco horšího.

Dr. Ike říká s rozhodností: „Neznám žádný případ, že by křesťan napadl muslima. Vždy jsou to násilníci muslimové, kteří napadají křesťany. Způsobili v posledních letech 12 000

Mons. Obiora Ike s dětmi

úmrtí. Vedu komisi pro křesťansko-muslimský dialog, a jsem proto s těmito případy konfrontován. Obviňuje se v takových případech, že někdo urazil nebo špatně citoval Korán. V některých zemích našeho státu nezískají křesťané práci, protože se jmenují František anebo Antonín. Postavit na severu kostel je takřka vyloučeno.“

Dr. Ike dává k zamyšlení: „Islám není jen náboženství. Je to světový názor a politická a hospodářská nadvláda, která nezná

žertu. Když někdo v Evropě nebo v Americe urazí Mohameda anebo Korán, následuje odvetta v Nigérii: pogromy, masakry, únosy. Jakmile získají muslimové v některé zemi většinu, dialog ihned skončí.“

Mons. Obiora Ike

Kdo se tedy jako Ike angažuje v křesťansko-islámském dialogu, riskuje, že narazí na odpor. Jak smrtelně vážné je toto ohrožení, zažil Obiora v roce 2002: Dva najatí násilníci ho přepadli v jeho domě, jeden převlečený za kněze. Namířili na něho pistole a prohlásili, že ho zastřelí. Nejdřív mu změkla kolena. Ale pak poznal zcela jasně: I kdyby ho teď zastřelili, co se změní? Vůbec nic. Něco mu uvnitř řeklo: Můžeš sice dostat do těla dvě dávky olova, ale zabít tě nemůžou. Existuje Bůh a ty jsi ve společenství s ním, ať se stane cokoli.

Tato důvěra ho činí silným, silnějším než útočníky. „Nemluvte tolik a střílejte!“ řekl ti-

še, ale pevně. Začali ještě více křičet, ale nestříleli. Vyslovil tedy prosbu: Chtěl by se ještě naposled pomodlit v kapli. A skutečně. Oba s ním šli do kaple, s pistolí přitisknutou ke spánku oběti. Modlí se dlouho. Teď už nemá vůbec strach. Řekl jim: „Když mě teď odpravíte, přijdu hned do nebe a tam se budu modlit i za vás.“ (Konečně svatý Obiora!)

To bylo pro necvičené kille-ry příliš. Nechali ho být. Je prý „Boží muž“, řekli mu. Nemohou ho proto zabít, litují svého činu a dokonce mu prozrazují, kdo je najal: předseda vlády dotyčného státu. Když jako „nejlepší přítel“ zmizeli, bylo mu nicméně poněkud nanic. Žádný div.

Nyní Dr. Ike ví: Vlastně ho nic nemůže zabít, i kdyby ho někdo zabil. „Smrt je mrtvá. Víra je nejlepší proti-smrt. Účinný lék proti úzkosti ze smrti.“

Proto se nadále zasazuje o plodný dialog mezi křesťany a muslimy. „Říkáme křesťanům, aby i přes množství mrtvých a mnoho represálií neuplatňovali mstu, nýbrž dialog, jehož programy chceme zintenzivnit a učit se vážit si náboženského míru jako základu míru na celém světě,“ říká papež. Ale co jsou tyto programy dialogu konkrétně? Jsou to dohody, požadavky, které podepisují společně křesťané i muslimové, společně uskutečňované projekty (o vodě, vzdělání, stavbě cest, boji proti HIV). Někdy dokonce společně odsuzujeme násilnické muslimy.

Současně však Dr. Ike varuje: „Mohutná vlna zneužití náboženství je velkou výzvou 21. století.“ A nám Evropanům adresuje: „S povrchní společností zábavy je definitivní konec. Musíme znovu objevit své hodnoty a vydávat o nich svědectví. Jinak budeme poraženi.“ A dodává: „Především vy v Evropě!“

„Plný žaludek nerad studuje,“ říká svým studentům. „Může se stát, že Evropa s plným břichem ztratí i zájem o to podstatné – o Boha, a člověk pak

neví, odkud je a kam jde, neví, že křesťanství nám dalo naši kulturu. Je to vůbec dědictví lidstva. A ještě něco: Sekulární, ateistické a postmoderní vlády v Evropě se svým relativismem jsou pro křesťany stále větší výzvou.“

Ve své knize *Obrat' svou tvář ke slunci* hovoří Ike na aktuální téma a je zcela „politicky nekorrektní“. S hlubokým přesvědčením vystupuje proti duchu času a za pravdu. Za to jsem tomuto sympatickému knězi nesmírně vděčná. Kritizuje vehementně potraty, nedostatečnou péči o děti jako Boží dar, jako bohatství, jako jedinečné Boží bytosti, neopakovatelné stvořené Bohem s nesmrtnou duší určenou pro věčný život. „Kdo říká ano k dítěti, říká ano k sobě samému. Nigérie by byla u konce, kdyby rodiče nechtěli dětem dávat život. Ne, my nemyslíme na kolektivní sebevraždu.“

Jak chudá je ve srovnání s tím Evropa! „Mnoho sexu a žádné děti! Nad tím láska pláče. Kde nejsou děti, tam je peklo. A potraty a antikoncepční prostředky? Zde se ničemu nezabráňuje, ale vraždí se rostoucí člověk. Tu není žádný prostor pro rozhodování, jakmile se vaječná a semenná buňka spojí, je zde nový člověk,“ říká jednoznačně a jasně.

Vyšetření, která mají za cíl dítě bezpečně usmrtit, aby se náhodou na maminku neusmálo, ho přímo děsí. „Jestliže dítě není bezpečně zdravé, má být alespoň bezpečně mrtvé? V Africe a jiných zemích mají děti skutečně těžký osud: hlad, vykořisťování, vojenská služba, zneužívání. Proti těmto tragédiím musíme bojovat a nikdy nepřestávat,“ říká obhájce lidských práv, „ale musíme děti milovat a v jejich tvářích rozpoznávat Boha. Ony jsou a zůstávají nadějí pro svět.“

„A pokud jde o rodinu, ta je školou života,“ prohlašuje tento duchovní pastýř. Zde jsou ověřovány a zkoušeny hodnoty. Jak vděčný je své rodině, ve které se narodil a která ho přenes-

la přes radostná i těžká období! Afričané jsou lidé rodinní. Nemají prázdnou důvěru ke státním institucím. V žádném případě by jim nesvěřili to nejdraší – své děti. Je zcela jasné, že zde – politicky nekorrektně – odmítá ty praktiky, které se u nás prosazují a dítě svěřují někam mimo rodinu.

K tomu jedno africké přísloví: „V nepřítomnosti dítě neprosívá.“ Peněz chtivý stát má radost z daní a z dvojího výdělků, ale jak to potom vypadá doma, když jsou rodiče nepřítomní? Více důvěry k rodině než k anonymní státní chůvě! Lepší jsou rodiny, které se navzájem podporují. Máme se v mnoha směrech od Afriky čemu učit.

Má Afrika hlubší kořeny, i pokud jde o víru? Když panu profesorovi nasloucháme, napadají nás takové myšlenky, když například říká: „Kristus hlásal pravdu za jasného světla a očistil nás především ode všeho, co vyvolává strach, od démonismu z původních přírodních náboženství a přivedl nás k naší vlastní identitě. Krása a síla Afriky zůstala.“

Jak bohatá je vlastně chudá Nigérie: bohatá na životní radost, děti, ano i na kněze. Nedostatek kněží není důvodem k hledání falešných řešení, jako je svěcení žen, rušení celibátu, soudí monsignor. „To by církvi a Božím lidu připravilo jen další problémy.“ V církvi je třeba se sdílet, navzájem si pomáhat. „Katolíci jsou v jakékoliv zemi členy jediné církve.“

Jak pravdivé jsou tyto výpovědi, ukazuje Dr. Ike svým příkladem, svými přednáškami a svými výpověďmi. Otevírá nám oči pro pravdy, které jsme ztratili z očí, pro nebezpečí, před kterými jsme slepí, ale ukázal také, že je mnoho důvodů k radosti.

Ani alergie na pyl, která byla při našem setkání zřejmá, ho nepřipravila o jeho humor. „Děláte něco proti kýčání?“ „Ano. Zítřka poletím domů do Nigérie.“

VISION 2000 - 3/2011

Překlad Iš-

Nauka o Srdci Ježíšovu „Caritas Christi urget nos“ (2 Kor 5,14)

V míře, v jaké je možno abstraktní myšlenky zobrazit vnitřně na plátně, myslím, že zmíněný triptych shrnuje dosti přesně a správně teologii Nejsvětějšího Srdce. Uvažujeme-li dále v tomto duchu a spojíme-li harmonicky nauku a plameny, teze a život, nacházíme Ježíšovo Srdce, lépe řečeno jeho Lásku v celé jeho nejvznešenější Osobě:

**V jeho hlavě
korunované z lásky trním.
V jeho očích,
které plakaly z lásky.
V jeho ústech,
která zíznila a nemluvila
než o lásce.
V jeho rukou
proboděných z lásky.
V jeho nohou
proražených z lásky.
V jeho boku
otevřeném z lásky.
V celém jeho těle,
které se stalo živou ranou
z lásky.**

Nejraději bych řekl s kardinálem Piem: „Celý Ježíš je jen jedno nekonečné Srdce!“

A jako celá jeho božská osoba, všechna jeho díla, to všechno hlásá jeho Lásku a volá po naší lásce.

**Stvoření: Miloval mě,
abych ho miloval.
Vykoupení: Miloval mě,
abych ho miloval.
Kněžství, nejsvětější Oběť,
svatostánek:
Stále mě miloval,
abych ho miloval.**

Ekonomie milosti, společenství svatých, svatá Panna: Miloval mě, abych ho miloval.

Vždyť sám Ježíš řekl: celý Zákon je obsažen ve dvou velkých příkázáních. Ale druhé předpokládá absolutně první: „Milovat budeš Pána Boha svého z celého srdce, z celé duše, ze vši mysli.“ (Mk 12,30)

„Ježíšovo Srdce“ je tedy střed, ze kterého vychází jako z výhně lásky všechno Boží konání, skrze které se uskutečňuje Boží plán.

Je logické, že „Ježíšovo Srdce“ není jen pouhá kapitola, pojednání, ale celý souhrn Věčné Pravdy.

To je přesně to, co řekl kardinál Pie, který shrnuje celou teologii do dvou vět: „...moje dogma: tak Bůh miloval svět..., miloval mě. A moje morálka: »Budeš milovat.«“

Nic nového, je to jen důsledek a podstata nauky: celá se nachází na stránkách evangelia.

Ale pokud jde o formu, tedy vnější kult, s jakým uctíváme Nejsvětější Srdce Ježíšovo, je zde po zjeveních v Paray-le-Monial jedna novost.

Prostý příklad toho, co nazýváme novostí v kultu nebo ve vnější formě, je slavnost Božského Srdce, kterou Svatý otec Pius XI. pozvedl k slavnosti první třídy na pátek po oktávu Božího Těla, a to na výslovnou žádost našeho Pána, kterou vyjádřil své důvěrnici Markétě Marii Alacoque.

Nesmí se však zapomínat, že nauka o Nejsvětějším Srdci je v podstatě totéž dogma jako dogma o Božské lásce Spasitele, takže můžeme tvrdit, že vlastně jsme nepotřebovali nutně událost v Paray-le-Monial ani svatou Markétu Marii a mělo by nám stačit evangelium a naše teologie.

Jestliže však milují a obdivují s církvi velkou událost v Paray-le-Monial, pak je to proto, že zde nacházíme dokonalý soulad s evangeliem, pokud jde o jeho ducha a jeho zaslíbení.

Všimněte si např. tohoto: Božský Učitel se zjevuje v Paray s absolutně stejným cílem a záměrem, který ho provází od Betléma až na Kalvárii a na Oltář, to znamená darovat, darovat svou lásku, dát se milovat, získávat a přitahovat srdce na své Srdce. V Pales-

tině jako v Paray-le-Monial je to tatáž žízeň, pro kterou nařiká, žízeň po lásce. Proto nesestoupil před dvěma tisíci lety do Betléma, ani se nevrátil do Paray-le-Monial, než aby přinesl svatý oheň na zem: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul!“ (Lk 12,49)

Ano, když se tedy odvolávám na interpretaci, kterou poskytují církve k Paray-le-Monial, říkám, že zjevení nemá jiný smysl než rozšířit poznání a ducha synovského klanění Bohu tím, že zdůrazňuje naše vztahy k Bohu skrze Ježíše Prostředníka, princip jeho lásky „silné jako smrt“ a vytváří tak základ pro život duší, pro jejich výstup k Otci a k Trojici, královně všech ctností a lásky.

Ještě poslední slovo o „nova et vetera“ (novém i starém) v nauce o Nejsvětějším Srdci. Svatý František Saleský to říká velmi krásně v nádherných barvách, které měl vždy v pohotovosti: „Kdyby udělali s mrtvolou Spasitele to, co se dělá s mrtvolami králů, tj. ohledání a zjištění příčiny smrti, museli by konstatovat, že ránu v Ježíšově Srdci nezpůsobilo teprve kopí na Kalvárii, ale již vtělení, neboť Ježíšovo Srdce se narodilo zraněné, zraněné z lásky!“

Paray-le-Monial obrátil pozornost k probodenému boku, aby nám umožnil proniknout tam a konstatovat v rozjímání a modlitbě to, co řekl svatý zenevský Učitel. I kdyby k otevření boku došlo teprve včera, neudělalo by kopí nic jiného, než že zvedlo oponu, aby nám ukázalo nitro Božského Srdce zraněného věčnou láskou. Bůh nás miloval již od věčnosti a jeho Slovo přišlo na svět jen proto, aby nám to dalo poznat. Toto Slovo přišlo tedy do Paray-le-Monial, aby nám to připomnělo a aby přivedlo naše srdce ke klanění. Ó, sbírejte z rozkošného a krvavého květu svatého Boku med této vznešené nauky a nasýte se jím.

Ano, sytit se jím až do sytosti je ve vašem zájmu i v zájmu vašeho apoštolského poslání. Připo-

mínám vám tedy dvě zaslíbení, podle mne ta největší a nejobdivuhodnější, která byla učiněna v Paray-le-Monial: První se týká povolání ke svatosti pro každého křesťana a tím více každého kněze: „Horlivé duše se rychle povznesou k velké dokonalosti.“

„Bůh je věrný“ ve všem a vždy, a bude tím především v tom, co se týká záležitosti jeho Srdce, tedy více než čehokoliv ostatního.

Druhé zaslíbení se týká našeho apoštolátu mezi dušemi: „Dám kněžím milost, aby pohnuli i nezatvrzejšími srdci.“

Chcete li tedy znát to pravé tajemství, jak přitáhnout ta nezatvrzejší srdce, chcete-li, aby rozkvetla poušť pro slávu Pána žní, vezměte triumfální korouhev Ježíšova Srdce, učíte ho Králem duší, rodin, vašich děl, vaší farnosti. Učíte ho milovaným Králem a středem všech srdcí, buďte všichni kazateli jeho lásky, misionáři Ježíšova Srdce. Nejen vaše víra, ale také vaše zkušenost vám ukáže, jak velká je jeho věrnost v dodržování slibů, a dokonce jejich překonání ve prospěch kněží, kteří se stanou jako Jan důvěrníky a apoštoloty zanedbávané Lásky.

Kněží a misionáři, žádejte od Matky krásného milování moudrost světců par excellence, tu, která obsahuje všechnu moudrost a bez níž by vše ostatní bylo prázdnotou: „Scientia caritatis Christi“ – Moudrost Kristovy lásky (srov. Ef 3,19). Ježíš přece řekl: „Jestliže mě milujete, také můj Otec vás bude mi-

lovat a učiní si ve vás příbytek.“ (srov. Jan 14,23)

Kněží a misionáři, zůstaňte v jeho lásce, protože „naplněním zákona je láska“ (Řím 13,10). „Milovat budeš – to je největší a první přikázání...“ (srov. Mt 22,37–38) „Synu, dej mi své srdce.“ (Př 23,26)

Praktické závěry:

Milujte, milujte plamenem, který stravuje vaši kněžskou duši, milujte Lásku, Srdce Boha, které vás tolik miluje!

Kromě důvěry, obětí a apoštolátu, které jsou velkým projevem a svědectvím vaší lásky, uskutečňujte božskou Eucharistii, slavte každý den mši svatou, planoucí ohnisko svatého ohně, který má být tajemstvím vašeho osobního posvěcení i vaší apoštolské plodnosti. Milujte!

K tomu cíli využívejte solidní nauku o Srdci Ježíšovu jako prvořadý prvek a první hodnotu, která má upevnit vaše silné a intimní přátelství srdce se srdcem, po němž On u svých kněží tolik touží.

Není to jistě pouhé slovo, když Pán výslovně slíbil, že „pozvedne k vysoké dokonalosti věrné učedníky svého klanění hodného Srdce“. Je to nesrovnatelné dobrodiní, na které hodný kněz nesmí rezignovat. Zaujměte tedy pečlivě ono místo vyhrazené Janovi: patří plným právem vám, privilegovaným misionářům Ježíšovým, vám, jeho kněžím. Právě na tomto Srdci Krále a Přitele se vždy formovali svatí, apoštolové a mučedníci.

Nejedná se totiž v tomto případě o pouhou dobrou pobožnost v běžném slova smyslu, ale o život lásky, o duši proniknutou touto ctností, která je královnou ctností, které všechny spojuje „věděni Kristovy lásky“.

Vstoupit důkladně do tohoto hnutí, pravého dechu Ducha Svatého, který vlévá svůj oheň a své světlo církvi svaté, které se stává stále více inspirací a motorem moderního apoštolátu podle zvolání: „Srdce Ježíšovo, přijď! království tvé!“

Vezměte si za cíl pro svůj duchovní prospěch i pro prospěch duší lépe poznávat a lépe milovat tuto Lásku, tak málo poznanou také uprostřed těch, kteří patří k dobrým.

Ano, dejte svým duším velký dar víry, ale dejte jim velký neoddelitelný dar víry v lásku, tzn. dejte svému lidu lépe poznávat sladké Srdce, Srdce Ježíšovo, pokud nechcete být pouze chudokrevní křesťané, kterým schází eucharistický žár, duch oběti a v důsledku toho i horlivost, duch apoštolátu.

Běda! Je mnoho křesťanů, kteří sice věří, ale nemilují, anebo jen velmi chladně, čili nemilují. Rozjímejte nad hořkým nářkem, s jakým Pán prohlašuje, že ho zraňují jeho přátelé nedostatkem lásky. To je bolestný nářek, který oživil v církvi ducha dosti učinění, který dal vznik smírné adoraci a smírnému svatému přijímání o prvních pátcích, zářivých slavnostech Nejsvětějšího Srdce. Věřit je jedna věc, a milovat druhá!

Ale Bůh chce být milován, protože to chce církev. Hlásejte to a mluvejte o tom s nesmírným přesvědčením, o tomto zářivém dogmatu katolické víry, o „naplnění zákona, o lásce“. „Láska Kristova nás pudí,“ říká sv. Pavel. Nauka tak prostá, ale tak pevná a tak vhodná pro potřeby naší doby podle přesvědčení a tvrzení Lva XIII. i Pia XI. Nauka od základu katolická, všeobecná, protože mi shrnuje obsah největšího přikázání: „Miluj!“ a současně mě činí jeho živým naplněním.

Zachovávat toto přikázání není pouhá pobožnost, ale zákon a život! Učiňme tak s velkodušností to, co Ježíšovo Srdce od nás žádá způsobem tak dojemným, že ho církev oslavuje a k němu vyzývá. Jednoho šťastného dne poznáme, jak je Ježíš neochvějně věrný ve svých neomylných zaslíbeních! Přijď, Duchu Svatý!

P. Mateo Crawley SS.CC.,
Ritiro Sacerdotale,
Grottaferrata - Trento, 1958
Překlad -Iš-

Tento hněv musí církev vydržet

Paul Badde hovoří s Martinem Mosebachem
o posledním dokumentu k liturgii

Před čtyřmi roky přes odpor velké většiny v katolické církvi obnovil Benedikt XVI. latinskou liturgii, která sahá svým vznikem až k papeži Řehoři Velikému (540–604) a byla závazně zavedena na tridentském koncilu (1545–1563), jako rovnoprávnou vedle nové liturgie slavené v národních jazycích podle předpisů z roku 1969. Svým posledním dokumentem Vatikán podtrhl své rozhodnutí z roku 2007 a vysvětlil některé sporné stránky a stanovil směrnice pro praktické uplatnění svého rozhodnutí.

Roku 2007 uvolnil papež Benedikt XVI. gregoriánskou liturgii zvláštním motu proprio a apoštolským listem. Proč po čtyřech letech vychází instrukce, jak má být papežova vůle uplatněna?

Odpůrci velké liturgické tradice římské církve namnoze nepřijali papežovo opětovné uvolnění starého ritu. Docházelo často k pokusům papežské motu proprio ignorovat a dále bránit použití starého ritu. Byly to pokusy byrokratickými prostředky učinit papežskou velkodušnost neúčinnou. Proto musel Vatikán dát důrazněji najevo, že tvá na svém motu proprio.

V Instrukci je řeč o „dvou způsobech použití římského ritu“. Neotevírají se tím dveře k plíživému rozkolu?

Ten rozkol už v církvi existuje, ale nikoliv mezi příznivci starého a nového ritu, ale mezi těmi katolíky, kteří trvají na slavnostně potvrzené svátostné teologii církve, a těmi, kteří tvrdí, že 2. vatikánský koncil založil novou církev s novou teologií a novými svátostmi. Tato druhá doktrína se rozšířila v seminářích, univerzitách a katolických akademiích a skutečně podporuje nebezpečí nového rozkolu.

„Co bylo svaté minulým generacím, to zůstává nadále svaté a veliké. Není možné to zakázat nebo pokládat za škodlivé,“ cituje Instrukci na jednom místě papeže. Ale nezastávala převážná část katolických biskupů v posledních 40 letech právě tento postoj?

Je tomu bohužel tak, že nemalá část katolických biskupů se v sebevražděném opojení odloučila od katolické tradice a odřízla církev od jejích pramenů a životodárné síly. Jim udělil papež citovanou větou pomocnou lekci z ekleziologie.

Jak má dnes být nabízena všem věřícím římská liturgie „in usus antiquior“, když jen malá část věřících rozumí latině?

Ve všech dobách mohli jen málo katolíků sledovat latinskou mši slovo za slovem. Evropa se dívá tisíc let zpátky na zářivou katolickou kulturu, aniž by lidé znali latinu. Oni rozuměli něčemu důležitějšímu: že se v liturgii uskutečňuje Pánův příchod, jeho mystická přítomnost. Bez tohoto pochopení není možno porozumět ze mše ničemu, i když někdo rozumí každé slovo. Kromě toho existovaly dlouhou dobu překrásné dvojjazyčné mešní knihy, s nimiž se bylo možno modlit. Je to pravda. Starý ritus vyžaduje naučit se určitému úsilí, určité připravenosti.

A jak má právě podpora „starého“ ritu přispět ke „smíření uvnitř církve“, když to zatím vedlo jen k tolika sporům?

Spor spočívá v podstatě na životu nebezpečném nepochopení 2. vatikánského koncilu. Spor o toto nepochopení musí církev vydržet. Nic nepomůže zakrývat ho přátelskými frázemi.

Faráři jsou vyzýváni k „duchu velkodušné pohostinnosti“ pro

skupiny, které opět chtějí slavit starou mši v latině. Není to bláhové po posledních desetiletích, ve kterých tyto věřící byli označováni za beznadějně staromódní a zpátečnické?

Věřící, kteří setrvali u starého ritu nebo ho nově objevili, byli skutečně očerňováni způsobem, který neskýtal vyhlídky na cenu duchovní obnovy. Nezapomenutelné je slovo Karla Rahnera, že odpůrci poslední mešní reformy jsou „ve své humanitě ztroskotané tragikomické okrajové postavy“. Ale mezi mladými kněžími nacházíme překvapivě mnoho pochopení pro tradici.

Papež osobně ve starém ritu změnil velkopáteční prosbu za židy, ale neuspokojil tím žádného kritika či protivníka. Nevyvolá nová instrukce znovu žluč?

Kritikové velkopáteční prosby napadají především postoj církve, že Kristus je „pravda“. Ale tento hněv musí církev vydržet. Nemůže ustoupit od svého přesvědčení.

Nyní směji kněží sloužit mši sami (nebo jen s jedním ministrantem). Není to salto mortale zpět do doby, kdy pojem „communio“ (společenství) v církvi spíše živořil jako stín?

Pojem *communio* v církvi nikdy neživořil jako stín. „Společenství svatých“ je dokonce článkem víry. Společenství, o kterém církev mluví, je něco mnohem více než počet přítomných lidí. Je to společenství se zemřelými, s anděly, a pře-

devším společenství s Ježíšem Kristem. Toto společenství je možno prožívat ve mši staré formy a v tiché mši dokonce mnohem intenzivněji, než při ustavičném mluvení...

Vzdělávání kněží má studentům teologie „nabídnout možnost naučit se mimořádnou formu ritu“. Ale kdo to má udělat? Nejsou pro to vůbec vyučující.

Existují kněžská společenství tradice, která vidí své poslání v tom zprostředkovat mladým kněžím starou liturgii. Je třeba se jen rozhodnout a obrátit se na tato společenství, zeptat se a ona ráda poskytnou možnost, jen pokud tomu nebudou mnozí biskupové dále bránit.

Co vás na nové instrukci nejvíce překvapilo?

Překvapilo mě, jak rozhodný je papež v otázkách liturgie. Vytvořil každopádně právní předpoklady, aby starý ritus získal svobodu. Žádný biskup se už nemůže odvolávat na právní důvody, které mu dovolují tomuto ritu zabraňovat.

A co vás nejvíce zklamalo?

Zklamalo mě, že velkolepý ritus starého kněžského svěcení je možno použít jen v kláštorech a kněžských bratrstvech starého ritu. Je to škoda, že tento duchovní poklad, který tak přesně definuje, co je to kněžství pro všeobecnou církev, je předběžně ztracen.

Co říkáte kritice, že debata o liturgii jde zcela mimo současnou krizi církve a světa?

Krise současné církve spočívá právě v tom, že zapomněla, kde je její střed. Jejím úkolem je hlásat živého Krista, a tento živý Kristus se zjevuje v liturgii. Jestliže je liturgie podrobena každodenní chuti, je tento živý Kristus neviditelný, a pak se církev ocitá opravdu v nouzi.

Die Welt Online 24. 5. 2011
(www.welt.de)
Překlad -lš-

Papež upozorňuje na vědomě i nevědomě opomíjená kritéria sakrální hudby

Zanedbané pasáže učení II. vatikánského koncilu o liturgii připomněl Benedikt XVI. v poselství u příležitosti 100. výročí Papežského institutu pro sakrální hudbu. Oficiální oslavy jubilea probíhaly ve dnech od 25. do 28. května. Předsedal jim velký kancléř institutu, kardinál Zenon Grocholewski. Právě jemu bylo také adresováno papežské poselství.

V úvodu Benedikt XVI. naznačil, že povahu a poslání institutu lze správně pochopit, budeme-li mít na paměti, že jeho vznik souvisel s hlubokou reformou sakrální hudby, kterou Pius X. inicioval v motu proprio *Tra le sollecitudini*. **Svatý papež Sarto (Pius X.) se v ní opřel o velkou tradici církve, zejména gregoriánskou, a postavil se proti všem světské, zvláště operní hudby.**

Benedikt XVI. v tomto ohledu zdůraznil **hlubokou kontinuitu katolického učení o liturgii**. Upozornil přitom, že některé pasáže koncilní konstituce *Sacrosanctum Concilium*, právě ohledně sakrální hudby, byly zanedbány nebo označeny za zastaralé, protože měly údajně omezovat svobodu a tvořivost jednotlivců či společenství. Jde zejména o aktuálnost velkého dědictví církevní sakrální hudby nebo o požadavek univerzálnosti, který je rysem gregoriánského chorálu.

Papež připomněl také další kritéria sakrální hudby, na která poukázal II. vatikánský koncil a která jsme dnes povinni pečlivě promyslet: její **modlitební charakter, důstojnost a krásu**; plný soulad s liturgickými texty a gesty; zapojení věřících a s tím související adekvátní přízpůsobení místní kultuře při zachování univerzálnosti výrazového jazyka; primát gregoriánského chorálu jako nejdokonalejšího vzoru sakrální hudby a moudré využívání dalších forem, které patří do historicko-liturgického dědictví církve, zejména – i když ne výhradně – polyfonie, a konečně význam sborů, zvláště katedrálních.

Papež dále zdůraznil, že v **kontextu aktuálních kontroverzí** je třeba pamatovat, že **subjektem liturgické činnosti není jednotlivec nebo skupina, která slaví eucharistii, nýbrž církev**. V liturgii – zdůraznil – působí Bůh prostřednictvím církve, která má svou historii, bohatou tradici a vlastní tvořivost. Tradice a rozvoj jsou tu nerozlučně spojeny. Na toto velmi výrazné spojení kladli důraz také otcové koncilu – napsal Benedikt XVI. v poselství u příležitosti 100. výročí Papežského institutu pro sakrální hudbu.

*Česká sekce
Vatikánského rozhlasu*

Zvýraznění v textu redakce Světla

ATEISTA NEUSPĚL

Jeden ateista podal stížnost, že v přísaze amerického prezidenta se používá věta: „K tomu mi pomáhaj Bůh.“ Stěžovatel to pokládá za protiústavní. Nejvyšší soud jeho stížnost zamítl.

ZÁKAZ POHŘBU PRO MAFIÁNY

Neapolský arcibiskup Crescenzo Sepe zakázal církevní pohřeb pro příslušníky mafie. Kdo se hlásí k organizovanému zločinu, nemůže očekávat účast církve na svém pohřbu. Faráři nesmějí přijímat mafiány ani za kmotry ke křtu a k biřmování.

Kath-net

I. NÁRODNÍ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 20. až 22. května letošního roku se u nás poprvé konal I. národní kongres o Božím milosrdenství, pod záštitou brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho. Hlavním organizátorem kongresu byli otcové pallotini z Polska spolu s Kongregací sester Matky Božího milosrdenství. Kongres probíhal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě.

Důvodem uspořádání kongresu právě na těchto místech nebyly přírodní krásy Vysočiny, díky nimž se zrodilo vrcholné hudební dílo Bohuslava Martinů *Otvírání studánek*, jak ve své přednášce vzpomněl olomoucký světitel biskup Josef Hrdlička, a nebyly to ani prostory kulturního domu v Novém Městě na Moravě, který pro konání kongresu poskytl vynikající zázemí. Tím hlavním důvodem byla skutečnost, že ve Slavkovicích se nachází první kostel zasvěcený na našem území Božím milosrdenství. Vše ostatní, včetně obětavého nasazení místních farníků, bylo dílem Boží prozřetelnosti.

Nový kostel, postavený v letech 2005–2008 z iniciativy P. Pavla Habrovce a na přání obyvatel Slavkovic, se postupně stává známým poutním místem. Vzhledem k množství účastníků kongresu se však v jeho prostorách uskutečnilo jen zahájení

*Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký, slavnostní
mší svatou a závěrečným aktem
zasvěcení Božím milosrdenství
kongres ukončil*

kongresu Hodinou milosrdenství a zde se také z pátku na sobotu konala celonoční adorace, která byla součástí zahajovacího programu kongresu. Přednášky probíhaly v kulturním domě v Novém Městě na Moravě. Každý kongresový den provázely modlitby, zvláště modlitby Korunky k Božím milosrdenství, vrcholem každého dne pak byla slavná mše svatá v přírodním amfite-

átru nad slavkovickým kostelem Božího milosrdenství.

Chvilé odpočinku a občerstvení daly prostor pro zajímavá setkání, jako např. s manžely z Prahy, kteří oba jako děti vyrůstali bez víry. K Bohu je přes

*Mons. Josef Hrdlička
ve své přednášce reflektoval téma
Božího milosrdenství v životě
apoštola Tomáše*

jejich počáteční odpor přivedla nejstarší dcera, která projevila zájem chodit ve škole do „nového kroužku“ – náboženství, a také setkání s obrazem Božího milosrdenství. Dnes oba manželé chápou víru jako největší dar, kterého se jim dostalo, a s velkou vroucností se modlí k Božím milosrdenství za svou nejstarší dceru, která se mezitím díky svému nevěřícímu partnerovi ztratila ve světě a dnes žije bez svátosti.

Každý z účastníků si odnášel předsevzetí šířit kolem sebe úctu k Božím milosrdenství, což je smyslem kongresů, které se dnes díky otcům pallotinům konají na mnoha místech po celém světě. Bůh slíbil velké milosti těm, kdo budou uctívat a hlásat Boží milosrdenství.

Je třeba připomenout, že také apoštolát Matice cyrilometodějské je spjat s šířením úcty k Božím milosrdenství, a to již od počátku 90. let minulého století skrze vydávané publikace a týdeník Světlo. Dokonce můžeme říci, že ještě dříve, za minulého režimu, díky dnešním redaktorům, formou samizdatových brožurek.

-jb-

MODLITBA JAKO BOJ VÍRY A VYTRVALOSTI - pokračování ze str. 2

začíná poznávat božské znaky, zatím ho však nedokáže opravdu identifikovat.

Tajemná moc jména

Sok, který se jeví jako Jákobem poražený, místo aby se podrobil patriarchově žádosti, ptá se ho na jméno: „Jak se jmenuješ?“ A patriarcha odpovídá: „Jákob.“ (v. 28) Zde dochází v zápasu k významnému obratu. Poznat něčí jméno představuje určitý druh moci nad osobou, protože jméno v biblické mentalitě obsahuje hlubokou skutečnost o individuu, zjevuje jeho tajemství a osud. Znat jméno znamená znát pravdu o druhém, a ten souhlasí s tím,

že ho může opanovat. Když tedy na žádost neznámého Jákob sděluje své vlastní jméno, vydává se do rukou protivníka, je to forma kapitulace a úplné odevzdání se druhému.

Ale z tohoto gesta podrobení se také Jákob paradoxně vychází jako vítěz, protože získává nové jméno spolu s uznáním vítězství ze strany protivníka, který říká: „Nebudeš se už jmenovat Jákob, ale Izrael, protože jsi zápasil s Bohem a s lidmi a zvítězil jsi.“ (v. 29) „Jákob“ bylo jméno, které připomínalo problematický původ patriarchy; v hebrejštině totiž připomíná termín „pata“ a připomíná čtenáři okamžik Jákobova narození, kdy při východu z mateřského lůna v okamžiku narození držel v ruce patu svého bratra (srov. Gn 25,26), a tak předznamenával, jak ho předstihne k jeho škodě, kterou utrpí bratr v dospělosti, ale jméno Jákob připomíná také sloveso „podvést“, „vytlačit“. Takže nyní v zápase zjevuje Jákob svému protivníkovi v gestu odevzdanosti a kapitulace svou vlastní skutečnost podvodníka a uzurpátora; ale ten druhý, kterým je Bůh, přetváří tuto negativní skutečnost na pozitivní: podvodník Jákob se stává Izraelem, je mu dáno nové jméno, které znamená novou identitu. Ale také zde si vyprávění podržuje svoji záměrnou dvojakost, protože pravděpodobnější význam jména Izrael je „Bůh je silný, Bůh vítězí“.

Jákob tedy nabyl převahy, zvítězil – sám protivník to potvrzuje – ale jeho nová identita, kterou přijal od samotného protivníka, potvrzuje a dosvědčuje Boží vítězství. A když se Jákob ptá za sebe na jméno svého soka, ten mu odmítne je sdělit, ale prokáže mu neodvolatelné gesto tím, že mu dá požehnání. Toto požehnání, které patriarcha žádal na začátku zápasu, je mu nyní uděleno. A není to po-

žehnání uchvácené podvodem, ale Bohem dobrovolně udělené, které Jákob může přijmout, protože nyní sám, bez protekce, bez podvodu a pletich se poddává bezbranný, souhlasí s tím, že se podrobí a vyznává pravdu o sobě samém. Tak na konec zápasu po přijetí požehnání může patriarcha konečně poznat druhého, Boha požehnání: „Opravdu – řekl – viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život.“ (v. 31) A může překročit brod jako nositel nového jména, který je ale od Boha poražen a navždy poznamenán, kulhavý pro přijaté zranění.

Mnohoznačná exegeze

Vysvětlení, která může poskytnout biblická exegeze tohoto úryvku, jsou mnohoznačná; badatelé v nich poznávají různorodé záměry a literární prvky různého druhu, jakož i ohlas nějakého lidového vyprávění. Ale když tyto prvky převzali svato-pisci, zařadili je do biblického vyprávění, mění jejich smysl a text se otevírá širším dimenzím. Epizoda o zápasu u Jaboku tak nabízí věřícímu paradigmatický text, ve kterém izraelský národ hovoří o svém původu a naznačuje rysy zvláštního vztahu mezi Bohem a člověkem. Z toho důvodu, jak potvrzuje také Katechismus katolické církve, „duchovní tradice církve viděla v tomto vyprávění symbol modlitby jako boje víry a vítězství vytrvalosti“ (2573). Biblický text vypráví o dlouhé noci hledání Boha, o boji za poznání jména a spatření jeho tváře; je to noc modlitby, která s vytrvalostí žádá Boha o požehnání a nové jméno, novou skutečnost jako plod obrácení a odpuštění.

Modlitba jako zápas

Jákobova noc u brodu Jabok se tak stává východiskem pro pochopení vztahu k Bohu, který nachází své největší vyjádře-

ní v modlitbě. Modlitba vyžaduje důvěru, blízkost, jakoby symbolicky tělo na tělo s Bohem, nikoliv jako nepřítelem, protivníkem, nýbrž s žehnajícím Pánem, který zůstává vždy tajemným, který se jeví nedosažitelným. Proto svatopisec používá tohoto symbolu zápasu, který předpokládá sílu duše, vytrvalost a pevnost v dosažení toho, po čem touží. A jestliže předmětem touhy je vztah k Bohu, jeho požehnání a jeho láska, tento boj může vrcholit jen v našem sebedarování Bohu, v uznání vlastní slabosti, která vítězí právě tehdy, když dospěje k tomu, že se svěruje do milosrdných Božích rukou.

Draží bratři a sestry, celý náš život je jako dlouhá noc boje a modlitby, kterou je třeba strávit v touze a žádosti o Boží požehnání, které není možno ukoristit nebo dobýt ve spolehnutí na naše vlastní síly, ale je třeba je přijmout od Něho s pokorou, jako nezasloužený dar, který dovoluje nakonec poznat Pánovu tvář. A když se to stane, celá naše skutečnost se promění, přijímáme nové jméno a Boží požehnání. A navíc: Jákob, který přijímá nové jméno, stává se Izraelem, dává nové jméno také místu, kde bojoval s Bohem, kde ho prosil; nazývá ho Penuel, to znamená „Boží tvář“. Tímto jménem uznává ono místo za vrchol Hospodinovy přítomnosti, činí tuto zemi svatou, jako by do ní vtiskl památku na tajemné setkání s Bohem. Ten, který si dává udělit Boží požehnání, se mu odevzdává, nechává se přetvořit v Něho, činí požehnaným svět. Kéž nám Pán pomáhá vybojovat dobrý boj víry (srov. 1 Tim 6,12; 2 Tim 4,7) a žádat v naší modlitbě o jeho požehnání, aby nás obnovil v očekávání, že spatříme jeho tvář. Děkuji.

Bollettino Vaticano

25. května 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

PAPEŽ VE SPOJENÍ S ASTRONAUTY

Dne 21. května navázal Benedikt XVI. telefonické spojení s vesmírnou stanicí ISS a připojeným americkým raketoplánem Endeavour. Rozhovor trval asi 15 minut. Astronauti mu přitom vysvětlovali význam svého poslání.

Následoval tak svého předchůdce Pavla VI. který poslal astronautům poselství po jejich prvním přistání na Měsíci: „Hovoří k Vám ze své observatoře v Castel Gandolfo v blízkosti Říma papež Pavel VI. Čest, pozdrav a požehnání vám, kteří jste dobyli Měsíc, bledé světlo našich nocí a našich snů. Zaneste Měsíci s naší živou účastí i hlas ducha, hymnus Bohu, našemu Stvořiteli a Otcí. Jsme vám nablízku naším přáním a našimi modlitbami. S celou katolickou církví zdraví vás papež Pavel VI.“ Disk s papežovým poselstvím je umístěn na Měsíci.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

v samém nitru a zdroji Života. I když je pravda, že Trojici a její život nikdy nepronikneme a nepochopíme, je naším posláním ponořit se do tohoto tajemství natolik, nakolik jsme toho schopni. Zve nás k tomu sám Duch, abychom v plnosti jeho světla a z konfrontace své vlastní nedostatečnosti a ubohosti poznávali paradoxně svou velikost. Ta velikost je v tom, že se můžeme nechat oživovat a vést Tím, který je sám ve své Osobě a podstatě Život a Láska.

Proč však člověk tento Život a Lásku tak často pyšně odmítá a bere si za vůdce svou vlastní „osvícenost“, která je jejich opakem? Děje se tak působením jiného ducha, vraha, otce lži a ducha tmy. Kéž by to byla jen tma, ale ona je to matoucí směs světla a tmy a opojná vize zvrácených a na hlavu postavených hodnot. Výsledek odboje proti tomu, který je Život, nemůže být jiný než tragický: je jím současná kultura, která neodvratně směřuje ke smrti. Velebená demokracie stojí před neřešitelnými problémy v nekončícím bludném kruhu konfliktů, které ukazují, kam vede odmítání Ducha pravdy. Jak nemohoucí je člověk bez Ducha Svatého! Ani po dvou „osvícených státech“, kdy tolik jeho smělých plánů nekončí jinak než tragickým krachem, není schopen se poučit a uznat, že jeho kult rozumu, sobectví a chtivosti nikam nevede.

„Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a vlij do nich oheň své lásky!“ Učiň nás svými posly a svědky uprostřed světa hříšného a zvráceného, obnov divy, opakuj zázraky, aby svět uvěřil, že jsi Pravda, Život a Láska, obnov tvář země, aby v Tobě našla to, co tak marne hledá tam, kde to nemůže najít: tolik vytouženou blaženost a pokoj srdce.

-/š-

Ačkoliv Duch Svatý je ten, který „všechno ve všech působí“, dárce milosti, bez níž „nemůžeme učinit nic“, zůstává pro mnohé až nepochopitelně neznámý a nepoznaný. Neznalost třetí božské Osoby se však může projevat také v povážlivé nevědomosti o nebezpečí obzvláště závažných hříchů nazvaných příznačně „hříchy proti Duchu Svatému“. Proč mají hříchy

proti Duchu Svatému mezi ostatními tak zvláštní postavení? Protože těmito hříchy si člověk uzavírá samotný zdroj duchovního a s tím i věčného života. Je to asi něco podobného jako nebezpečí náhlé příhody, která postihne životně důležitý orgán: mozek nebo srdce. Jsou to takové stavy duše, které samy vytvářejí nepřekonatelnou překážku pro působení milosti Ducha Svatého. Klasické katechismy jich jmenují šest:

1. Opovázlivě se spoléhat na Boží milost.
2. Zoufat nad Božím milosrdenstvím.
3. Bránit se poznání křesťanské pravdy.
4. Závidět jinému Boží milost.
5. Zatvrzele odmítat spasitelné napomínání.
6. Úmyslně setrávat v nekajícím životě.

Jestliže o nich málo slyšíme, neznamená to, že se málo vyskytují. Hříchy proti Duchu Svatému patří k osvědčeným taktikám jeho protivníka a všechny ve skutečnosti směřují k onomu šestému: konečné nekajivosti, která je často logickým důsledkem kteréhokoliv z těchto hříchů.

Opovázlivě spoléhá na Boží milost každý, kdo se domnívá, že je možno dojít spásy bez vlastních zásluh. Tento smrtelně nebezpečný postoj ve velkém podporují ti, kteří v té či oné podobě pokládají peklo za středověkou pověru nebo se domnívají, že je ve skutečnosti prázdné. Jestliže není třeba se obávat zavržení, není ani třeba vyvíjet úsilí, abychom se tomuto místu vyhnuli. Jakmile je věčná záhuba vyloučena, nabízené prostředky ke spáse ztrácejí svůj význam. Nejsou právě takoví kazatelé a zpovědníci, kteří témata jako soud, očistec a peklo vůbec nemají ve svém repertoáru, šířitelé opovázlivého spo-

léhání, že je možno se spasit bez jakýchkoliv zásluh? Takové spoléhání může podporovat i trvající neochota opravit nesprávnou formulaci v překladu konsekračních slov o Krvi, která se prolévá za všechny.

Ani případy, kdy někdo závidí druhému jeho milost, nejsou zdaleka výjimečné, jak by se mohlo

Na slovíčko

zdát. Tato závist proniká navenek z lidských srdcí v podobě ústrků, pomluv, pohrdání a jiných obtíží, které musí snášet ti, kteří se „liší“ od zavedeného průměru. Jsou zvláště obtížným na obtíž tím, jak vytvářely spolupracují s milostí Ducha Svatého a zanechávají za sebou nápadně více plodů horlivosti, modliteb a obětí. Příklady podobné zášti patří takřka ke každodennímu životu i v řadách kléru.

I odmítání poznání pravdy patří k typickým hříchům proti Duchu Svatému. Demaskoval je sám Spasitel, když mu jeho protivníci předhazovali, že dobrodiní, která prokazuje trpícím a posedlým, koná ve jménu Belzebuba. Právě při té příležitosti vyslovil ono varování, že hříchy proti Duchu Svatému nedojdou odpuštění. Máme mezi sebou málo těch, kteří jsou ochotni kdejaké charisma a omilostnění připsat takřka zlému duchu? Odmítají charismatické fenomény a priori jako příznaky dábelského mámení, ale vůbec se nehodlají zabývat dobrými plody, které jsou na tom či onom místě evidentně patrné. Neznamená to, že by se měli stát neoblomnými advokáty těchto fenoménů, ale jejich zarputilý odpor je vystavuje nebezpečí, že budou zaslepené trvat jen na svém zaujatém názoru i za cenu, že budou odmítat nebo i mařit dobré plody Boží milosti. Takový postoj totiž často pramení z povýšeného despektu vůči všemu nevědnímu, zázračnému a nadpřirozenému a může vytvářet i dlouhodobé překážky evidentnímu působení Dárce všech milostí.

Nakonec bych chtěl poukázat na jeden zvláštní příklad překážek kladených dílu Ducha Svaté-

ho. Tímto jeho dílem je posvátné dědictví staleté římské liturgie. Tato liturgie neznamená nějaké divadelní představení ani něco, co je uloženo někde v muzeu jako artefakt, ale je to sama podstata staletého působení Ducha Svatého a života církve ve světě. Je to dílo, které z duchovního i kulturního hlediska nemá vůbec obdoby. Kromě toho, že na celém světě zavdalo podnět k vytvoření nejceněnějších a nejvýznamnějších uměleckých i architektonických děl, je zde nepochybně drahocennější skutečnost, totiž ta, že naplnilo nebespčetným zástupem světců a světic. Jeho základ je obsažen ve čtyřech stěžejních Duchem Svatým inspirovaných dílech: Římském misálu, Římském rituálu, Římském pontifikálu a Římském breviáři, promulgovaných nejposledněji bl. Janem XXIII. v roce 1962. K těmto základním monumentům se pojí celá řada antifonářů, graduálů, responsoriálů a dalších sbírek liturgických zpěvů v posvátném gregoriánském chorálu inspirovaném rovněž Duchem Svatým. Koncilní otcové 2. Vaticanana všechnu liturgii slavili podle výše uvedených dokumentů. Ty však zcela proti jejich výslovnému rozhodnutí měly být v 70. letech odloženy natrvalo ad acta. Proti těm, kteří se tohoto díla Ducha Svatého zastávali, byla rozpoutána kampaň, která připomíná známé formy ideologické diskriminace. V učebnicích, které se používají při výchově kněží, je tato liturgie nazývána hanlivě „liturgie rubrik“. Tyto rubriky ve skutečnosti nepředstavují nic degradujícího, nýbrž jde o přesný předpis liturgického chování, který zajišťuje naprostou jednotu liturgického slavení na celém světě. Jeho hlavním cílem je však zajištění hluboké úcty k posvátným obřadům, k Eucharistii a k Všemohoucímu, jemuž se na oltáři přináší jeho Synem ustanovená nejsvětější Oběť. Jednoznačnou vůli Svatého otce Benedikta XVI. zachovat tuto liturgii nadále živou a aktuální nelze chápat jinak, než jako významný zásah Ducha Svatého směřující k velkému blahu církve a duší.

-/š-

Pondělí 13. 6. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Dekor struktur 7:00 Putování modrou planetou 7:45 Přejeme si 8:05 P.S. Antonín Forbelský 8:40 Frano z Malesie [P] 9:05 Godzone in the streets 2010 9:30 Přírodní památka Turkov 10:25 Léta letí k andělům: P. Fr. Koutný 10:50 Noekreace 11:00 Tesárov Hoblík, Hoblíkov Tesár 11:15 Noeland 12:05 EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH 13:55 Papež mezi drogově závislími 14:05 Přejeme si 14:25 Šalamounův chrám ve znojenské Louce? 14:55 Chemin Neuf [P] 16:00 H2Onews 16:10 V posteli chat 17:00 NOEparáda [L] 17:50 Exit 316: Pochybnosti [P] 18:05 JuniorTV Kopřivnice 18:30 Mlsálek a drak 18:45 V rukou Božích 19:15 Na koberečku [P] 19:30 Koncert kapely HAVA NAGILLA band a sboru HALEVAJ z Trince: Židovské písně v podání izraelské hudební skupiny [L] 21:00 Antonín - Boží bojovník 22:55 Angola - země afrického snu 0:05 Otazníky na téma: Okultismus.

Úterý 14. 6. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Benefiční koncert na podporu organizace setkání mládeže v Madridu 7:45 Cesta k andělům: Jiří B. Štivar 8:35 Kouzlo štipkových varhan 8:50 Není dobrodruh jako dobrodruh 9:00 Vyškov 9:10 Elektronická kazatelna 9:35 Godzone in the streets 2010: Behind the scene 10:20 Noční univerzita: Charles Whitehead 12:05 Dechovka 12:35 Jak potkávat svět (3) 13:40 Jemen - 1431 Hidžry 14:25 Noemova pošta 16:10 Přejeme si 16:30 Káhira 16:55 Není dobrodruh jako dobrodruh 17:05 Léta letí k andělům: P. František Koutný 17:30 Ve jménu Ježíše: Železná koruna 18:00 Noeland 18:40 Klapka s: Miroslavem Šolcem 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Misijní magazín (11) [P] 21:00 Abrahám (2) 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:10 Moja planéta: Život 22:15 U NÁS (45) 23:15 P.S. 23:40 Přejeme si 0:05 U Pastýře: hostem Rudolf Zahradník 1:05 Papež mezi drogově závislími.

Středa 15. 6. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu 7:30 Angola - země afrického snu 7:50 Hlubinami vesmíru 8:30 Noeland 9:15 Pro víta mundi: Josef Vlček 9:55 Abrahám (2) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:05 Ostrovy snů 13:00 V rukou Božích 13:40 P.S. Antonín Forbelský 14:05 Zvířecí instinkty 14:35 Na koberečku 14:55 Godzone in the streets 2010: Behind the scene 16:00 NOEparáda 16:50 Svět mýma očima 17:00 GOODwillBOY VI. [P] 17:40 Exit 316: Pochybnosti 18:00 Studentská mše svatá [L] 18:45 Octava dies 19:20 Jak Mlsálek nakupoval 19:30 H2Onews 19:40 Přejeme si [P] 20:00 Léta letí k andělům: P. Jan Hanák 20:25 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - sr. Veronika Barátová [P] 21:35 Moja planéta: Vesmír 21:45 H2Onews 22:00 Stalínova kariéra 22:25 Lurdy 22:50 Noekreace 23:30 Šalamounův chrám ve znojenské Louce? 0:15 Benefiční koncert varhanní hudby.

Na četná přání našich čtenářů se od čísla 24/2011 (pondělí 20. června) vrátíme k uveřejňování programu TV NOE v plném znění. Omlouváme se za drobné písmo.

Redakce Světla

Čtvrtek 16. 6. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 V rukou Božích 6:50 Léta letí k andělům: P. Jan Hanák 7:10 Papež mezi drogově závislími 7:20 Káhira 7:45 Skanzen Řepora 8:10 Misijní magazín 9:10 Abrahám 9:50 Noemova pošta: červen 11:20 Přejeme si 11:45 Jak Mlsálek nakupoval 12:05 Benefiční koncert varhanní hudby 13:40 Generální audience 14:10 Mokřad uprostřed velkoměsta 14:35 Pro víta mundi: Josef Vlček 15:10 Frano z Malesie 15:35 Kouzlo štipkových varhan 15:50 Moja planéta: Život 16:15 Dechovka 16:45 Putování modrou planetou 17:30 Zabetónovaný v Bohu 17:40 Noekreace (91) 17:55 Zvířecí instinkty (1) 18:30 O Mlsáčkovi 18:40 Cesta k andělům: Jiří Bonaventura Štivar 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Jan Pavel II., Svědek Neviditelného 21:00 Přejeme si 21:20 P.S. [P] 21:45 Zpravodajství 22:05 Mikroregion Třemšín (2) 22:15 Octava dies 22:45 NOEparáda 23:35 Elektronická kazatelna.

Pátek 17. 6. 2011: 6:05 Zpravodajství 6:30 NOEparáda 7:20 Lurdy 7:45 Léta letí k andělům: P. Jan Hanák 8:05 Šalamounův chrám ve znojenské Louce? 8:35 Moja planéta: Lásky 8:45 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - sr. Veronika Barátová 10:00 Na koberečku 10:20 Ostrovy snů 11:15 Ve jménu Ježíše 12:05 Přejeme si 12:25 Perla Jeseníků lázně Karlova Studánka 13:25 Zabetónovaný

JEDINEČNÁ PŘÍLEŽITOST JAK ZLEPŠIT VÁŠ VZTAH

12. - 20. srpna 2011 v Liberci

MANŽELSKÁ SETKÁNÍ

ČAS SETKÁNÍ PARTNEREM,
I SEBOU SAMÝM
ČAS RODINY A SPOLEČENSTVÍ
ČAS NÁMAHY I ODPOČINKU
ČAS KLIDU I POHYBU

JAKÝMI TÉMATY SE BUDEME ZABÝVAT?

Rozdíly mezi mužem a ženou, základy komunikace, krize v manželství a odpuštění, vzájemné porozumění, sexualita, zdravé sebevědomí a určení priorit, vyjádření pocitů, naplňování potřeb a vzájemné pozornosti.

Aktuální informace jsou dostupné na adrese:
www.zr.ymca.cz

Markéta Tomková
YMCA Familla
Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1
tel: 606 745 048
e-mail: sekretariat@familla.cz

Lenka a Jiří Tkáčovi
tel: 602 681 888, 558 697 152
e-mail: tkacovi@seznam.cz

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Má modlitba je dnes za všechny vás, kteří hledáte milost obrácení. Klepete na dveře mého Srdce, ale bez naděje a modlitby, ve hříchu a bez svátosti usmíření s Bohem. Zanechte hříchu a rozhodněte se, děti moje, pro svatost. Jen tak vám mohu pomoci a vyslyšet vaše modlitby a snažit se o přímlyvu u Nejvyššího. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. května 2011

v Bohu 13:40 EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH 14:30 Není dobrodruh jako dobrodruh 14:40 Léta letí k andělům: P. Jan Hanák 15:05 Angola - země afrického snu 15:25 V rukou Božích 16:15 Klapka s: Miroslavem Šolcem 17:20 Abrahám (2) 18:00 Noeland (21) 18:45 GOODwillBOY VI. 19:25 Skanzen Řepora 19:45 H2Onews [P] 20:00 Otazníky na téma: Sexuální výchova na školách 21:40 Na koberečku 21:55 Nedělní čtení [P] 22:25 Přejeme si 22:45 Cesta k andělům: Jiří Bonaventura Štivar 23:35 Rusko od Romanovců ke Stalinovi.

Sobota 18. 6. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Ekoauto (18) 6:30 P.S. 6:55 Přírodní památka Turkov 7:20 Kouzlo štipkových varhan 7:35 Léta letí k andělům 7:55 Godzone in the streets 2010: Behind the scene 8:10 Ve jménu Ježíše: Hrdina Roland [P] 8:40 Noeland 9:10 Zvířecí instinkty (1) 9:45 NOEparáda 10:35 GOODwillBOY VI. 11:15 JuniorTV Kopřivnice (17) 11:35 Angola - země afrického snu 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení 12:55 Přejeme si 13:15 Káhira 13:45 Misijní magazín (11) 14:45 Noekreace 14:55 Elektronická kazatelna 15:20 Větrák 15:25 Platinové písničky 16:10 Vyškov 16:25 Antonín - Boží bojovník 18:15 Polabský lužní les [P] 18:45 Abrahám (2) 19:25 Nedělní čtení 20:00 Pro víta mundi [P] 20:40 Věčná řeka [P] 21:35 Dekor struktur 22:25 Kain [P] 22:45 Papež mezi drogově závislími 23:00 Bez hábitu (30) 0:05 EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH.

Neděle 19. 6. 2011: 6:15 Nedělní čtení 6:45 Zabetónovaný v Bohu 6:55 Klapka s Miroslavem Šolcem 7:55 Dekor struktur 8:15 Není dobrodruh jako dobrodruh 8:25 Skanzen Řepora 8:50 V rukou Božích 9:20 Na koberečku 9:30 Káhira 10:00 Mše svatá s papežem Benediktem XVI. ze San Marina [L] 12:30 Zpravodajský souhrn 13:10 Dechovka [P] 13:45 Pro víta mundi 14:30 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - sr. Veronika Barátová 15:40 Abba Otče 16:05 Exit 316 16:20 Zvířecí instinkty (2) 16:50 Noekreace [P] 17:00 Noeland 17:30 Felicianek 10 17:40 Ve jménu Ježíše: Hrdina Roland 18:05 GOODwillBOY VI. 19:00 Léta letí k andělům: P. Jan Hanák 19:20 Diecéze brněnská dnes 19:35 Přejeme si [P] 20:00 Labyrintem víry [P] 20:30 Octava dies [P] 21:00 Záznam koncertu z kostela sv. Jakuba v Ostravě - Plesné 22:15 Abrahám 23:10 Nedělní čtení 23:40 Zabetónovaný v Bohu 0:45 Angola země afrického snu.

Liturgická čtení

Neděle 12. 6. – slavnost Seslání

Ducha Svatého

1. čt.: Sk 2,1-11

Ž 104(103),1ab+24ac.29bc-30.31+34

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 12,3b-7.12-13

Ev.: Jan 20,19-23

Slovo na den: Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.

Pondělí 13. 6. – památka

sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 2 Kor 6,1-10

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4

Odp.: 2a (*Hospodin uveď ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mt 5,38-42

Slovo na den: Nastav mu i druhou.

Úterý 14. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1-9

Ž 146(145),2.5-6.7.8-9a

Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,43-48

Slovo na den: On dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré.

Středa 15. 6. – nez. pam. sv. Víta

1. čt.: 2 Kor 9,6-11

Ž 112(111),1-2.3-4.9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Slovo na den: Je ve skrytosti.

Čtvrtek 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,1-11

Ž 111(110),1-2.3-4.7-8

Odp.: srov. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé.*

Nebo: Aleluja.)

Ev.: Mt 6,7-15

Slovo na den: Nebuďte povídaví.

Pátek 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b-30

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7

Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)

Ev.: Mt 6,19-23

Slovo na den: Kde je tvůj poklad?

Sobota 18. 6. – nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: 2 Kor 12,1-10

Ž 34(33),8-9.10-11.12+15

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Mt 6,24-34

Slovo na den: Nedělejte si starosti.

Duchovní správa srdečně zve na **POUŤ V HORNÍM ÚDOLÍ** (leží 6 km jihozápadně od Zlatých Hor) která se koná v **kostele sv. Jana Křtitele v sobotu 25. 6. 2011.** Mši svatou v 16 hodin slouží generální vikář ostravsko-opavský Mons. Mgr. Martin David a zpěvem doprovází chrámový sbor Laudate Dominum z Jeseníku. Autobus odjíždí z Jeseníku od kostela ve 14.45 hodin a zastavuje na všech autobusových zastávkách. Ze Zlatých Hor odjíždí v 15.30 hodin. Po skončení mše svaté odjíždí zpět do Jeseníku. **Bližší informace** na tel. 584 425 916.

Katolický domov studujících nabízí **LEVNÉ UBYTOVÁNÍ V CENTRU PRAHY.**

Více informací: tel. 224 934 496

web: <http://kds.op.cz/ubytovani-turisticke>
e-mail: hostel@kds.op.cz

Srdečně zveme na **DUCHOVNÍ CVIČENÍ PRO PŘÁTELE PŘÍRODY A EKOLOGY**, přednáší P. RNDr. Matuš Kocian Ph.D. Exerciční dům Kolín, **4. – 10. září 2011.** Přihlášky a bližší informace: exercicie.kolin@seznam.cz • tel. 731 182 112.

Termíny **DUCHOVNÍCH CVIČENÍ** v 2. pololetí roku 2011 v **exercičním domě v Kolíně: 4. 9. – 10. 9.** duchovní cvičení pro přátele přírody a ekology, P. M. Kocian • **18. 9. – 24. 9.** ignaciánská duchovní cvičení – III. týden, P. F. Lízna SJ • **9. 10. – 15. 10.** ignaciánská duchovní cvičení – IV. týden, P. F. Lízna SJ • **18. 10. – 22. 10.** ignaciánská duchovní obnova pro seniory, P. J. Hladiš SJ • **4. 11. – 6. 11.** Jaké je tvé povolání?, P. F. Hylmar SJ • **29. 11. – 3. 12.** adventní duchovní obnova, P. J. Hladiš SJ • **7. 12. – 11. 12.** adventní duchovní obnova, P. J. Čupr SJ. Mimo tyto termíny možnost individuálního pobytu. **Kontakt:** Exerciční dům, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín • e-mail: exercicie.kolin@seznam.cz • telefon: 731 182 112.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **LETNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v **neděli 3. července 2011** ke svátku Navštívení Panny Marie.

Program pouti: sobota 2. července – mše svatá v předvečer pouti v 18 hodin • **neděle 3. července** – mše svatá v 7.15 a v 9 hodin, v 11 hodin slavná mše svatá (slouží P. František Michal Pometlo OFM, farář od Panny Marie Sněžné z Prahy). Během dopoledne příležitost ke svaté zpovědi. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Bližší informace na tel. čísle 387 987 244, mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. ČERVNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 12. 6.		PO 13. 6.		ÚT 14. 6.		ST 15. 6.		ČT 16. 6.		PÁ 17. 6.		SO 18. 6.			
Antifona	679	764	1734	1953	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	679	764	1734	1953	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	680	765	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	680	765	1735	1954	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	680	765	1735	1954	1065	1186	1391	1563	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	680	765	1724	1943	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	681	766	1390	1562	1065	1187	1391	1563	1096	1219	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	643	723	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	681	766	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	682	767	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	683	769	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	684	769	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 11. 6.															
Hymnus	641	721	641	721	1736	1955	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	742	837
Antifony	676	760	685	770	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	743	838
Žalmy	676	760	685	770	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	743	838
Kr. čtení a zpěv	678	762	686	772	1737	1956	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	745	840
Ant. ke kant. P. M.	678	762	687	773	1737	1956	1074	1196	1391	1563	1105	1229	1121	1246	745	841
Prosby	678	763	687	773	1731	1950	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	745	841
Záv. modlitba	679	763	681	766	1390	1562	1075	1196	1391	1563	1106	1230	1122	1247	749	844
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVÉNA K BLAHOŠLAVENÉMU JANU PAVLU II.

Novéna inspirovaná úryvky z listů a promluv papeže Jana Pavla II. Každý den na jeho přimluvu žádáme o nezbytné dary pro autentický křesťanský život. Text je doprovázen barevnými fotografiemi.

Paulinky • Brož., A7, křídový papír, 24 stran, 30 Kč

NOVÉNA KE SV. ANEŽCE ČESKÉ

Jaroslav Ptáček, OCr. • Ilustrace Zdirad J. K. Čech

Novéna k české světici k 800. výročí jejího narození. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 100x145 mm, 72 stran, 55 Kč

DUCHOVNÍ SÍLA ŽALMŮ

Jiří Novotný SJ

Text na způsob aforistických poznámek k duchovnímu výkladu žalmů chce cílit přímo do středu problému: vybudnout ke statečné důvěře v působení Božího slova, které po celá staletí v žalmech koná veliké divy.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

BIBLE • KAPESNÍ PRŮVODCE

Michael Keene • Z angličtiny přeložila Miroslava Čejková

Tato publikace přináší přehledné informace o knize, která tvoří základ dvou světových náboženství: judaismu a křesťanství. Dává nahlédnout do dějin biblických dob i do tehdejšího životního způsobu, seznamuje čtenáře s obsahem a stylem jednotlivých biblických knih i s celkovým poselstvím Bible a jejím vlivem na naši minulost i současnost. *Biblion, o. s.* • Brož., 127x179 mm, křídový papír, 160 stran, 198 Kč

VÝZVA LÁSKY

Stephen Kendrick a Alex Kendrick • Z angličtiny přeložil Petr Hruška

Bezpodmínečná láska je horlivě slibována při svatebních obřadech, ale ne vždy se objevuje ve skutečném každodenním životě. V důsledku toho romantické představy často rychle zmizí a nahradí je zklamání. Ale tak to nemusí zůstat. *Výzva lásky* je čtyřicetidenní výzvou pro manžele a manželky, aby se snažili vnímat a projevovat bezpodmínečnou lásku. Ať už vaše manželství visí na vlásku, nebo je zdravé a pevné, *Výzva lásky* je cestou, na kterou byste se měli vydat. Je načase zjistit, co je klíčem k pravému intimnímu vztahu a k rozvoji fungujícího manželství.

Návrat domů • Brož., 126x191 mm, 192 stran, 210 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.